

ת"פ 48971/08/20 - מדינת ישראל נגד דוד קריחלי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 48971-08-20 מדינת ישראל נ' קריחלי(עציר)
בפני כבוד השופט יואל עדן

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שאול ציון - פמ"ד

המאשימה

נגד

דוד קריחלי (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד מיכה גבאי

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירות בנשק - נשיאה והובלה לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, החזקת אגרופן או סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, גניבת רכב לפי סעיף 413ב(א) לחוק העונשין, מעשי פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, חובתו של עובר דרך לפי תקנה 21(ב)(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 ("התקנות"), ואי מסירת פרטים לפי תקנה 44(א) לתקנות.

על פי כתב האישום, המתלונן (ע.ת.1) הוא הבעלים של רכב מסוג "הונדה סיוויק" ("הרכב").

ביום 13.8.20 לפני השעה 19:30 או בסמוך לכך, נהג המתלונן בעיר שדרות, בהגיעו סמוך לחנות פרחים ברחוב בן יהודה ("החנות"), עצר המתלונן את הרכב בחנייה הסמוכה לחנות וירד מהרכב כדי לקנות פרחים, כשהוא מותיר את הרכב מונע ומפתחות בתוך מתג ההפעלה.

באותה עת הגיע הנאשם למקום כשעל פניו מסיכה כירורגית, כובע על ראשו והוא נושא על גופו סכין מתקפלת ואקדח מתוצרת צ'כיה עם מספר רישוי מחוק, ובו מחסנית תואמת שהכילה 10 כדורים בקוטר 9 מ"מ, שהינו נשק שיורה ובכוחות להמית אדם ("האקדח").

הנאשם הבחין ברכב המונע, נכנס לרכב, התיישב במושב הנהג והחל בנסיעה לאחר כדי לצאת מהחנייה, וזאת במטרה לגנוב את הרכב מבעליו.

באותה עת, נסע ברחוב בן יהודה, מר בצלאל דוד, ברכב מסוג "סקודה" כשאשתו יושבת לצידו ("**הסקודה**"). בהגיעו סמוך לחניית חנות הפרחים, פגע הנאשם במהלך נסיעתו לאחר בצד הימני של הסקודה וברח מהמקום ברכב בנסיעה מהירה, לכיוון היציאה מהעיר שדרות.

המתלונן שהבחין שרכבו נגנב, התקשר מיד למוקד 100 של המשטרה ודיווח על גניבת הרכב.

בהמשך למתואר, המשיך הנאשם בנסיעה ברכב ובהגיעו לכיכר יצחק שמיר שעל רחוב מנחם בגין, פגע ברכב מסוג "**הונדה**" שהיה בכיכר, והמשיך בנסיעה מהירה לכיוון היציאה מהעיר שדרות כשהוא עוקף בדרך מספר כלי רכב שהפריעו למנוסתו.

הנאשם המשיך בנסיעה ובהגיעו סמוך למתחם תחנת הדלק הסמוכה לצומת יד מרדכי ("**המתחם**"), פנה ימינה, נכנס למתחם והחל בנסיעה במתחם.

באותה עת, נסעו על הכביש שוטרים מיחידת יואב בניידת משטרתית וסרקו אחר הרכב שדווח כי נגנב. בהגיעם סמוך למתחם פנו ימינה ואחד השוטרים שהיה בניידת הבחין ברכב.

שוטר שנהג בניידת הפעיל אורות כחולים וחסם את נתיב נסיעת הנאשם והנאשם עצר את הרכב.

השוטרים ירדו מהניידת וצעקו לנאשם שייצא מהרכב וירים את ידיו למעלה. הנאשם יצא מהרכב ובזמן שהשוטרים כבלו את ידיו באזיקים, האקדח שהחזיק הנאשם נפל על הכביש בסמוך לדלת הנהג, כשהאקדח דרוך וכדור נמצא בתוך הקנה.

בחיפוש על גופו של הנאשם נתפסה הסכין המתקפלת.

הנאשם במעשיו הנ"ל, נשא והוביל נשק ואבזר של נשק בלא רשות כדון, החזיק סכין שלא כדון, גנב רכב ונהג ברכב בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה, גרם נזק לרכבים אחרים בכביש ובהיותו מעורב בתאונה או בפגיעה ברכב אחר, לא מסר פרטים לנהגי הרכבים בהם פגע.

המענה לכתב האישום וטענת הגנה מן הצדק

2. במענה לכתב האישום לא כפר הנאשם בחלק הראשון, והודה בכך שנכנס לרכב, ופגע בשני כלי רכב בדרך.

עמוד 2

נטען כי הוא נסע כך מאחר ונקט פעולה מידית להצלת חייו, כי הוא חש סכנה מוחשית של פגיעה חמורה ממצב דברים נתון בשעת המעשה, ולא היתה לו דרך אחרת אלא לפעול כפי שפעל, ונטען כי הדבר מעלה את הגנת הצורך.

הנאשם כפר בטענה כי נשא אקדח, הודה כי החזיק בסכין, וטען כי החזיק את הסכין למטרה כשרה.

בפירוט, הודה הנאשם במסגרת המענה כי היה במקום רכב מונע ומפתחות הרכב בתוך מתג הפעלה כאמור בכתב האישום, אישר כי זה אינו רכבו, ואישר שהגיע למקום, כשעל גופו סכין שלטענתו החזיק למטרה כשרה, ועל פניו מסיכה כירורגית וכובע על ראשו, וכפר בהחזקת אקדח.

הנאשם אישר שהבחין ברכב המונע, נכנס לרכב והחל בנסיעה לאחור, אולם כפר במטרה לגנוב את הרכב, וטען כי לא התכוון לגנוב, אלא עלה לרכב מאחר וחש סכנה ממשית לחייו.

הנאשם אישר כי פגע במהלך נסיעתו לאחור בצד הימני של רכב סקודה, וברח מהמקום בנסיעה מהירה לכיוון היציאה מהעיר שדרות.

הנאשם אישר כי גם פגע ברכב ההונדה, והמשיך בנסיעה מהירה לכיוון היציאה מהעיר כשהוא עוקף בדרך מספר כלי רכב שהפריעו למנוסתו, אך ציין כי הדבר היה כתוצאה מנקיטת פעולה מידית להציל את חייו.

הנאשם אישר כי המשיך בנסיעה והגיע סמוך למתחם תחנת הדלק הסמוכה לצומת יד מרדכי, ראה בשלב מסוים שוטרים, אך כפר בעובדה שהם הבחינו ברכב.

הנאשם לא כפר בכך שהופעלו האורות הכחולים, אך כפר כי נתיב נסיעתו נחסם, הואיל ולטענתו הרכב אשר נהג בו היה בעצירה, והשוטרים עצרו בסמוך לרכב.

הנאשם אישר כי שוטרים ירדו מהניידת וצעקו לו לרדת מהרכב ולהרים את ידיו, וכי הוא יצא מהרכב, והם כבלו את ידיו באזיקים.

הנאשם כפר בטענה כי אקדח שהחזיק נפל, וטען כי לא החזיק באקדח כלשהו ולא נפל ממנו אקדח כלשהו.

הנאשם מאשר כי בחיפוש על גופו נתפסה הסכין.

עוד נטען במסגרת המענה, כי הנאשם נסע מאשקלון לשדרות במונית, בשלב מסוים של הנסיעה הוא זיהה רכב סקודה חדשה שעורר אצלו חשד, הוא נדרך בגלל שמדובר במי שעבר ניסיונות חיסול בעבר. בשלב מסוים כשהוא מגיע לשדרות הוא מזהה שנהג המונית הוא בלש משטרה לשעבר, הנאשם מורה לנהג המונית להורידו במרכזון של עיריית שדרות,

קונה סיגריות, בודק את השטח ומחפש לראות אם הסקודה החדשה באותו אזור. ברגע שלא זיהה דבר, הוא הולך עם הכביש לכיוון בית ברחוב ניצן 12 שנמצא 150 מטר מהמרכזון, וזאת לשם ניחום אבלים. בשלב מסוים, הוא מזהה את הסקודה החדשה מגיעה בעיקול בצורה מהירה ונעצרת אחרי מספר רכבים. כשהנאשם רואה את הנסיעה הפראית של הסקודה החדשה הוא חוזר לאחור, נכנס לרכב המונע שהיה שם, וכפי שצוין בכתב האישום נוסע לאחור, פוגע ברכב, ממשיך ופוגע ברכב נוסף, יוצא משדרות ועוצר ביד מרדכי, כאשר בחלק גדול מהנסיעה עד היציאה משדרות, אותה סקודה שחורה חדשה רודפת אחריו.

3. הועלתה טענת הגנה מן הצדק מכוח סעיף 149(10) במסגרתה נטען לשורת פגמים בחקירה.

שתי טענות מרכזיות הועלו במסגרת טענת הגנה מן הצדק - הראשונה כי חקירת הנאשם לא צולמה חרף הוראת החוק הקובעת כי כל אדם שנחקר בעבירות שעונשן 10 שנות מאסר ומעלה, צריך להיחקר בתיעוד חזותי.

הטענה השנייה הינה כי היו במקום מצלמות רלבנטיות, הן במרכזון בו החל האירוע והן בנתיב המנוסה, וסרטוני מצלמות אלו לא הובאו במסגרת החקירה, למרות בקשות חוזרות ונשנות של הנאשם הן בהודעותיו במשטרה והן בפרוטוקולי בית המשפט בהליך המעצר, ובכך יש כדי לפגוע בהגנתו שאלמלא כן היה נראה בבירור רכב הסקודה החדשה, כי יושביו הגיעו לחסל את הנאשם או לביים את חיסולו, כי רכב הסקודה החדשה רדף אחרי הנאשם בכל העיר שדרות, עד ליציאה מהעיר, והאקדח לא נפל מתיקו של הנאשם, כפי שנטען ע"י המשטרה.

עוד נטען כי מצלמות המוקד פעלו במועדים הרלבנטיים, למרות העולה ממזכר של אחד השוטרים שפנה למוקד העירוני כי המצלמות לא פעלו כלל בימים האחרונים ובזמן האירוע.

הראיות בפרשת התביעה

4. ביחס לתחילת האירוע, לקיחת רכבו של המתלונן, הנהיגה ברכב זה, הפגיעה ברכב הסקודה, תוך כדי נסיעה לאחור, והפגיעה בהמשך ברכב הונדה אחר בכיכר, העידו עדי התביעה 1 - 4.

מעדויות אלו עולה המתואר בחלק הראשון של כתב האישום, אשר בעובדותיו הודה הנאשם, כאמור לעיל. מהעדויות עולה כי הנאשם נכנס לרכב של המתלונן, אשר המתלונן יצא ממנו והשאירו מונע, הנאשם נסע לאחור, פגע ברכב סקודה אשר בו היו עדי תביעה 3 ו- 4, אלו נסעו אחריו, הוא נסע מהר, והם בשלב מסוים הפסיקו את הנסיעה אחריו ופנו אל תחנת המשטרה, ובהמשך פגע הנאשם ברכבה של ע.ת.2, בכיכר, כשהוא עוקף אותה משמאל, גם היא המשיכה בנסיעה אחריו, אך הוא נסע מהר ונעלם.

עדים אלו לא ראו רכב אשר רודף אחר הרכב בו נהג הנאשם. ע.ת.1 הבעלים של הרכב אומר כי לא ראה שני כלי רכב מסוג סקודה, אלא ראה את רכב הסקודה השחור אשר בו פגע הנאשם, וע.ת.2, אשר ברכבה פגע הנאשם תוך כדי

הנסיעה, אמרה מפורשות כי לא ראתה מכוניות אשר רדפו אחרי הרכב בו נהג הנאשם.

להלן פירוט עדויות עדים אלה:

ע.ת.1, הבעלים של הרכב, אליו נכנס הנאשם והחל בנסיעה, העיד כי בא לקנות פרחים, ולפתע ראה כי הרכב, שהחנה והשאיר מונע, החל ליסוע. שמע "בום", וראה כי רכבו פוגע ברכב אחר שהיו בו מבוגרים (פרו' עמ' 130 שו' 13-14). העד תיקן בהמשך ואמר שלא ראה אלא שמע שהרכב נתן מכה לרכב סקודה (פרו' עמ' 135), וזו היתה "הסקודה השחורה של המבוגרים" (פרו' עמ' 135 שו' 15), וכי את בעלי הסקודה הזו ראה אחר כך במשטרה (פרו' עמ' 135 שו' 18-19). עוד ציין כי הם נסעו במהירות אחרי הנאשם (פרו' עמ' 135 שו' 23 - עמ' 136 שו' 2). עוד נשאל העד האם ראה שני כלי רכב מסוג סקודה, ומשיב שאינו יודע, וראה אחת שחורה אולי היתה עוד אחת, אך הוא לא שם לב (פרו' עמ' 140 שו' 19-21).

העד אמר כי שאלו אותו במשטרה אם יש לו רישיון לנשיאת נשק והוא השיב בשלילה, ואם היה לו או לאשתו נשק והוא השיב בשלילה, הוא נשאל שוב ואמר באופן ברור וחד משמעי כי נשאל לגבי ולגבי אשתו, והשיב שלמי מהם לא היה רישיון נשק ומי מהם לא החזיק בנשק, ולא היה להם נשק. (פרו' עמ' 132 - 134).

ע.ת.2, בעלת רכב ההונדה, אשר הינו הרכב השני בו פגע הנאשם בעת שנסע ברכב של ע.ת.1, העידה כי לפני כיכר שמיר האטה, ורכב פגע במכה **"ממש רצינית"**, ברכבה, היא היתה בטוחה כי כאשר תעבור את הכיכר הוא יעצור לקחת פרטים, ואז עברה את הכיכר וראתה **"שהוא ממש ממש טס, עקף רכבים וראיתי שאין טעם אפילו לנסות..."**, הפגיעה היתה בדופן הרכב בצד הנהג, כאשר הוא עקף את רכבה משמאל. העדה נשאלה והשיבה כי אמרה במשטרה שהבינה כי הוא במרדף, זאת לאור כך ש"הוא טס", והוסיפה כי לא ראתה מכוניות שרודפות אחריו. העדה אמרה: "לא ראיתי מכוניות שרודפות אחריו, ראיתי שהוא עובר הרבה מכוניות אחרות בטיסה ממש, זה לא היה נראה לי הגיוני ממש, זה לא היה נראה לי משהו רגיל בכלל." העדה נשאלה אם זה נראה משהו שבורח במהירות והוסיפה: "או בורח או ש, כן, או שרודף אחרי משהו או שרודפים אחריו, זה לא היה נראה רגיל" (פרו' עמ' 186 שו' 14-19).

הנה כי כן, עדי תביעה 1 ו- 2 אינם רואים כל רכב אשר רודף אחר הרכב שבו נסע הנאשם. יצוין כי ע.ת.2 אומרת כי הבינה שהוא במרדף לאור האופן שהוא נהג, אולם, היא לא ראתה מכוניות שרודפות אחריו, והיא אף הוסיפה את האפשרות שאולי הוא רודף אחר משהו אחר. עוד יצוין, כי ע.ת.2 המשיכה בנסיעה אחר הנאשם עד לכיכר הבאה, שאז הוא נעלם (פרו' עמ' 187 שו' 3-7) - דהיינו לא היה מדובר ברגע הפגיעה בלבד, אלא גם בנסיעה אחר הנאשם עד לכיכר שלאחר מכן, ולמרות זאת לא ראתה ע.ת.2 כל כלי רכב הרודף אחר רכבו של הנאשם.

ע.ת.3 ו- ע.ת.4 הינם שני בני הזוג אשר ישבו ברכב מסוג סקודה, אשר הנאשם כאשר נסע לאחור, ופגע ברכבם.

על פי עדות ע.ת.3, הוא היה ברכב, כשהיו מול חנות פרחים, ורעייתו ע.ת.4 ישבה בכיסא האחורי, יצא רכב במהירות אחורה ופגע בו. הוא נבהל וצפר, והנהג לא התייחס, והם נסעו אחריו, ובשלב מסוים הוא יצא מהעיר והם ניגשו

למשטרה, הרכב בו הם נסעו היה רכב מסוג סקודה. (פרו' עמ' 100-101) הפגיעה היתה בחלק הימני של הרכב (פרו' עמ' 102 שו' 20). העד מציין כי במקום לעצור, הנהג נמלט (פרו' עמ' 105 שו' 5). העד נשאל והשיב כי הרכב שפגע ברכבו לא נסע לפניו, אלא יצא מחניה, וזאת כאשר העד נסע באיטיות (פרו' עמ' 107 שו' 3-4, ושו' 14-15). העד נשאל אם חוץ מרכב הסקודה שלו האם היה ברחוב עוד רכב מסוג סקודה חדשה, והעד משיב כי אינו זוכר (פרו' עמ' 108 שו' 7-9). הוא נסע אחרי הרכב, ובשלב מסוים כשהוא נעלם, פנה ימינה לכיוון המשטרה (פרו' עמ' 111).

עדות ע.ת.4, רעייתו של ע.ת.3, מאשרת את הדברים, והיא מעידה כי הרכב הפוגע נסע לאחור, פגע ברכבם, ובעלה נסע אחריו (פרו' עמ' 89 שו' 19-26), וזאת עד לפנייה לתחנת המשטרה (פרו' עמ' 90 שו' 4-7). העדה מאשרת כי הרכב אשר פגע ברכבם נסע מהר (פרו' עמ' 92 שו' 25). העדה אומרת כי הנסיעה של הרכב הפוגע לא היתה נסיעה רגילה, הוא נסע מהר, פגע בהם והמשיך ליסוע, מהר מהרגיל (פרו' עמ' 96 שו' 3-8).

5. ביחס להמשך האירוע, במתחם תחנת הדלק הסמוכה לצומת יד מרדכי, מעצרו של הנאשם ותפיסת כלי הנשק, העידו העדים המפורטים להלן. מהעדויות עולה כי ניידת משטרה אשר קיבלה דיווח על הרכב הגנוב זיהתה אותו באזור יד מרדכי. בהגיעם למקום, חסמה הניידת את הרכב, שוטר יצא ורץ לכיוון הרכב, הנאשם התחיל לצאת מהרכב, שוטר צעק לעברו שירים את ידיו, הגיעו שוטרים נוספים, אלו אזקו את הנאשם, בשלב מסוים חפץ נפל מאזור החגורה של הנאשם, והתברר כי מדובר באקדח, וכי הנאשם עצמו אמר ביחס לאקדח אשר היה על הרצפה, שיזהרו כי הוא יכול להיות דרוך.

להלן יפורטו הדברים העולים מעדויות עדי התביעה 6, 7, 8, 10, 12 אשר היו באירוע.

ע.ת.6 מר ואדים לוינזון:

העד נסע בניידת משטרה שקיבלה את הדיווח על הרכב הגנוב, זיהה את הרכב בתחנת דלק באזור יד מרדכי, יצא ורץ לכיוון הרכב, הנאשם התחיל לצאת מהרכב, שוטרים נוספים אזקו את הנאשם ובשלב מסוים הנאשם עשה תנועה ואז העד ראה חפץ בצבע כסף נופל מאזור החגורה, וזיהה שמדובר באקדח. כך הוא העיד:

"סיימנו את המשמרת, היינו בדרך חזרה הביתה ושמענו את הדיווח על גניבת רכב בקשר של שדרות. ... אני ישבתי מאחורה, זיהיתי את הרכב, צעקתי לעצור, פרקתי מהרכב ורצתי לכיוון הרכב. בזמן הזה הנהג שלנו הדליק את הכוחלים... גם ראיתי שהחלון שלו היה פתוח וצעקתי משטרה, תעצור. הוא המשיך בנסיעה טיפה, עצר, הניידת שלנו חסמה אותו. חשוב לציין גם שהכוחלים היו דלוקים. צעקתי משטרה שוב, הוא שמע אותי ואמר תירגע... בזמן הזה אני הייתי לבד, אחרי כמה שניות הגיעו החבר'ה שהיו איתי ברכב, פרקו. יוסי, שהיה איתי, תפס את הידיים של הבן אדם, הצמדנו אותו לרכב. חשוב לציין שהוא אמר שאני פצוע, החשוד אמר לנו שהוא פצוע ברגליים. אז הצמדנו אותו לרכב, השוטר הוציא את האזיקים, אני נעלתי את האזיקים ובזמן הזה גם השוטר השלישי, שהיה על ההגה, ירד והצטרף. פתאום הוא עשה תנועה כזאת מוזרה לכיוון הדלת, שהייתה פתוחה, הזיז את הגוף, אני הייתי בדיוק מאחורה, השוטר השני היה טיפה קדימה, אני ראיתי שהוא עושה את התנועה ובזמן הזה אני רואה שמשהו בצבע כסף נופל מהאזור של החגורה. אני לא זיהיתי בוודאות מה זה, רק ראיתי שזה נפל על הרצפה. זיהיתי שזה אקדח, צעקתי אקדח, הפלנו את החשוד על הרצפה והוא שוב

אמר אני פצוע, תזהרו. רצתי לכיוון הרכב, לקחתי את אזיקי הרגליים ומסכה, שמתי עליו את המסכה ואזיקי רגליים, שמנו כפפות ושמרנו על הזירה עד שהגיע הכוח הנוסף..." (פרו' עמ' 54 שו' 1-26)

"לגבי האקדח? אני שמתי לב שהפטיש היה מאחורה, בגלל זה ההחלטה הייתה לשמור על הזירה ולא לגעת בכלום עד שהכוח הנוסף הגיע" (פרו' עמ' 54 שו' 28-29).

"מה שאני זוכר על האקדח גם, כשהגיע חבלן אני זוכר שהוא אמר תזהרו, הוא יכול להיות דרוך. זה מה שהחשוד אמר..." (פרו' עמ' 55 שו' 1-2).

"אני שמתי לב, כששמנו עליו אזיקים היה עליו איזה תיק צד כזה, הוא היה חצי פתוח, טיפה פתוח, אני לא יודע מה להגיד בדיוק..." (פרו' עמ' 55 שו' 10-11).

"אני ראיתי שיוסי פלג עשה עליו חיפוש, הוא תפס סכין שהייתה על החגורה של החשוד..." (פרו' עמ' 55 שו' 14-15).

העד מבהיר כי ראה משהו נופל מאזור החגורה, ובשלב הזה עדיין לא זיהה מהו הדבר, ואז ראה את האקדח על הרצפה בין הרגליים של החשוד:

"החשוד עשה תנועה לכיוון הדלת של הנהג, חשוב לציין שהיא הייתה פתוחה. הוא עשה את התנועה ואני ראיתי שמשו נפל מהאזור של החגורה, שהיה בצבע כסוף. אני עדיין לא זיהיתי מה זה, אקדח או משהו, אני ראיתי את האקדח על הרצפה, בין הרגליים של החשוד. באותו רגע צעקתי אקדח..." (פרו' עמ' 66 שו' 7-11).

העד נשאל אם ראה שנפל משהו התיק והשיב: "אני לא יודע מאיפה נפל" (פרו' עמ' 67 שו' 26).

"אני לא יודע ראיתי שמשו נפל מהתיק, מה ששמתי לב זה שהתיק היה טיפה פתוח" (פרו' עמ' 68 שו' 2-3).

"אני ראיתי, כשהוא עשה את התנועה, אני זיהיתי שמשו נפל בצבע כסוף. אני לא ראיתי שזה אקדח, אני לא ראיתי שזה נפל מהתיק, אני לא ראיתי... הידיים שלו היו אזוקות מאחורה. אני ראיתי שמשו נפל וכששמעתי את הרעש ראיתי את האקדח בין הרגליים של החשוד. צעקתי אקדח והפלנו אותו לרצפה" (פרו' עמ' 69 שו' 2-6).

העד נשאל על המיקום ממנו נפל האקדח, הדגים והצביע על אזור שהוא מעט למטה מחגורתו: "הוא עמד כאן, הוא עשה את התנועה ואני רואה כאן, בערך, פה, באזור הזה, אני רואה שמשו נפל. באותו רגע אני הסתכלתי,

שמעתי את הרעש וראיתי את האקדח על הרצפה" (פרו' עמ' 70 שו' 8-6).

העד מעיד על דברים שאמר הנאשם עצמו ביחס לאקדח: **"אני שמעתי, וצינתי את זה בדו"ח, שאחרי שהגיע חבלן לפרוק את הנשק הוא אמר תזהרו. אני לא זוכר בדיוק את המילים, אבל הוא אמר שיכול להיות שהאקדח דרוך" (פרו' עמ' 76 שו' 11-9).** העד אומר כי דברים אלו אמר הנאשם (פרו' עמ' 76 שו' 13), והוסיף כי הוא בטוח בכך (פרו' עמ' 76 שו' 14-16).

העד העיד כי האירוע לא צולם במצלמת הגוף היות והיה על אזרחי עוד במסגרת פעילות קודמת והמצלמה הייתה על המדים. (פרו' עמ' 79 שו' 4).

ע.ת.7 מר אדיר אינדפורקר:

העד היה מפקד צוות במשימה, נהג ברכב המשטרה, הגיע למקום, ראה רכב עומד, שוטר נוסף שהיה אתו זיהה כי זה הרכב שמחפשים, הדליק אורות כחולים וכרז, הרכב ניסה ליסוע והוא חסם אותו עם רכב המשטרה. העד ראה את הסכין שנתפס, והעיד כי הנאשם אמר שהאקדח ברכב אינו שלו.

העד זיהה אקדח מונח על הרצפה עם הפטיש בחלק האחורי של האקדח, לאחר, דרוך. הודיע לחשוד שהוא עצור, הורידו לקרקע. החשוד ביקש לעמוד בגלל פציעה שיש לו. לא נגע באקדח עד סיום הטיפול של החבלן. מדובר באקדח, מחסנית ו- 10 כדורים. העד ציין כי בדו"ח המעצר אשר כתב נפלה טעות, ומה שהנאשם אמר הינו ש"האקדח ברכב לא שלו". כך הוא העיד:

"... הרכב התחיל בנסיעה ואני חסמתי אותו, ולציין שאחרי שהשוטרים פרקו, הרכב עוד המשיך טיפה בנסיעה, זה לקח מספר שניות עד שהוא הרים אמברקס, או הרכב עצר, אז הרכב היה בתנועה, אני חסמתי אותו בחזית שלו" (פרו' עמ' 244 שו' 7-4).

"אני זיהיתי שנתפס על ידי יוסי בחגורה הפנימית תפס סכין שחורה אפורה, עם התפס לבפנים, זה מה שזיהיתי שהוא תפס, כאשר אני זיהיתי את זה בעיניים שלי, ואם אני לא טועה גם מה שצינתי בעדות שלי" (פרו' עמ' 244 שו' 18-20).

"אני הייתי האחרון שירד מהרכב, היינו 3 לוחמים, אני האחרון שירדתי מהרכב אחרי שכיביתי את הרכב באתי מהחלק הקדמי של הרכב הגעתי, אני מזהה את ודים ויוסי עם החשוד, אני התעסקתי ברכב, ביצעתי סריקה, זיהיתי מכה בפנס השמאלי אחורי, וזיהיתי את האקדח שמונח על הרצפה בין הדלת למושב של הנהג. מונח על הרצפה בין הדלת למושב של הנהג" (פרו' עמ' 245 שו' 2-6).

"עושה סריקה, עושה סיבוב. מזהה את הפנס השבור. הפנס השמאלי אחורי, ומזהה בפתח הדלת, בין הדלת

למושב של הנהג את האקדח בצבע אפור שחור, מונח על הרצפה עם הפטיש שלו לאחור" (פרו' עמ' 265 שו' 16-18).

"... אני תפסתי את האקדח, בסיום טיפול של חבלן, אני תפסתי את האקדח" (פרו' עמ' 265 עמ' 24-25).

העד נשאל אם ראה איך האקדח הגיע לרצפה, והשיב בשלילה (פרו' עמ' 265 שו' 31), ואישר כי בפעם הראשונה שראה את האקדח היה זה כשהאקדח היה על הרצפה והוא עצמו לא ראה אם הנאשם זורק או מטיל חפץ (פרו' עמ' 265 שו' 28 - עמ' 266 שו' 2).

העד נשאל מדוע הוא חשב שהאקדח של החשוד, והשיב: **"כי הוא הבן אדם היחיד שהיה במקום..."** (פרו' עמ' 266 שו' 16).

העד נשאל והשיב מספר פעמים וענה כי הנאשם אמר: **"הוא אמר לי האקדח ברכב לא שלי"** ואמר כי הנוסח שכתב בדו"ח המעצר כלל טעות בניסוח (פרו' עמ' 272 שו' 11-20).

"אחרי שאני הודעתי לו שהוא עצור ושאלתי אותו של מי האקדח, זה מה שהוא ענה לי, האקדח ברכב, לא שלי" (פרו' עמ' 274 שו' 5-6).

ביחס למצלמות הגוף נשאל העד והשיב: **"לא היו לנו מצלמות גוף בתקופה הזאת, אני אישית הייתי על אזרחי, כולם היו על אזרחי"** (פרו' עמ' 275 שו' 31-32).

העד מתאר כי פגש את החבלן ואבטח אותו אשר זה פרק את האקדח, וכי החבלן אמר לו שהיה כדור בקנה לפי העובדה שהפטיש היה לאחור, ואחרי שהחבלן סיים העד לקח את האקדח, המחסנית ו- 10 כדורים, ותפס אותם.

"במהלך הפריקה הוא אמר לי לפי העבודה שלו הוא יודע, שהיה כדור בקנה לפי הפטיש לאחור, וזהו. חוץ מזה אחרי שהוא סיים אני לקחתי את ה-10 כדורים, מחסנית והאקדח ותפסתי אותו" (פרו' עמ' 276 שו' 31-33).

"לא נגעתי באקדח, האקדח היה ככה עד שהחבלן הגיע" (פרו' עמ' 280 שו' 5).

"שמתי כפפות אחרי שהחבלן הגיע, ביצע את הפריקה, ואז העביר אלי את התפיסה" (פרו' עמ' 280 שו' 11-12).

ע.ת.8 מר יוסף פלג:

העד היה בצוות המשטרתי אשר הגיע למקום, ותוך כדי שהוא ושוטר נוסף עוצרים את הנאשם, ראה את האקדח נופל מהנאשם, עם פטיש לאחור, אקדח דרוך, וכך הוא מעיד:

"...ודים אזק אותו ובמהלך האזיקה הוא ניסה תמיד תמיד להסתובב לכיוון שלנו. במהלך הסיבוב שהוא הסתובב אלינו, הוא עשה סיבוב ממש חד, הוא כל הזמן רצה להיות כלפינו, היה מאד מאד לחוץ החשוד, הזיע, ובמהלך הסיבוב הזה חשוב לציין שהיה לו תיק, שהתיק מכיל קיבולת של אותו כלי שכבר אני אפרט עליו שנפל. במהלך הסיבוב נפל משם האקדח על הרצפה, זיהיתי את האקדח נופל, שמעתי צליל מתכתי של אקדח, חשוב לציין שהראות הייתה טובה, פנסי יד היו גם... באותו רגע החלטתי שאני מפריד אותו מהאקדח..." (פרו' עמ' 283 שו' 24-33).

"אוקי, אזוק ידיים לאחור, בזמן הזה הוא גם ניסה כל פעם להסתובב, היה איזשהו סיבוב חד שלא כל כך הצלחנו גם למנוע אותו בזמן שהוא הסתובב... עם הפנים כלפי, בשלב הזה נפל ממנו האקדח מהתיק אל הרצפה. אוקי? האקדח היה מחוץ לרכב על האספלט שהיה שם" (פרו' עמ' 285 שו' 14-18).

"האקדח שאני ראיתי בכל אופן, הוא היה עם פטיש לאחור. פטיש לאחור בשפה המקצועית ממה שאני מכיר זה אקדח דרוך" (פרו' עמ' 286 שו' 11-12).

"מבחינת האקדח הוא טען שהאקדח לא שלו" (פרו' עמ' 286 שו' 16).

"אם דלת הנהג פתוחה, אז זה ממש מקביל לכסא על האספלט, זה לא מתחת לרכב, זה מקביל לרכב על האספלט, זה המיקום של האקדח" (פרו' עמ' 286 שו' 19-20).

ביחס למצלמות הגוף מעיד: "... לא היו מצלמות גוף, היס"מ עדיין לא קיבל מצלמות גוף..." (פרו' עמ' 288 שו' 29).

העד נשאל אם ראה את הנפילה של האקדח והשיב: "את הנפילה של האקדח, כן." (פרו' עמ' 303 שו' 22).

"ראיתי את האקדח נופל מהתיק על האספלט." (פרו' עמ' 303 שו' 29).

"במהלך הסיבוב, האקדח נפל, אני רואה את האקדח נופל על הרצפה ובום, רעש מתכתי של דבר שנראה כמו אקדח" (פרו' עמ' 304 שו' 11-12).

"כן, האקדח נשאר באותו מקום אף אחד לא, מאיתנו לפחות ממי שהיה איתי במשמרת לא נגע בכלל לא

ברכב, ולא באקדח עד הגעתו של מז"פ וחבלן. משם החבלן לקח את האקדח... אני לא נגעתי באקדח" (פרו' עמ' 309 שו' 16-20).

ע.ת. 10 רס"ר אברג'ל יגל:

העד היה ראש משמרת ביום האירוע, הגיע למקום, ראה את הנאשם על הרצפה ושוטרים רוכנים עליו, והבחין באקדח מתחת לרכב. הוגש סרטון מצלמות גוף (ת/2), אשר הוצג לעד במהלך הדיון, והוא העיד ביחס לנקודת הזמן 00:30 עד 00:40 כי זו ההגעה למקום, כאשר מתחת לדלת הנהג הבחין באקדח (פרו' עמ' 148 שו' 8-11). ביחס לנקודת הזמן 07:05-06:45 הוא מעיד כי נראה בצילום שהשוטר יוסי פלג מבצע חיפוש על גופו של הנאשם ומוצא סכין, ומוסיף כי השוטר יוסי העביר לו את הסכין והוא סימן אותה (פרו' עמ' 148 שו' 19 - עמ' 149 שו' 21).

עוד על פי עדותו:

"הבחנתי באקדח מחוץ לרכב, מתחת לכיסא הנוסע כאשר האקדח היה נראה דרוך, כלומר הפטיש היה מופנה אחורנית" (פרו' עמ' 148 שו' 16-17).

"... השוטר יוסי פלג ביצע חיפוש על גופו של הנאשם, כאשר הייתי מאחוריו במרחק של אולי מטר, מטר וחצי, במהלך החיפוש הבחנתי שבחזית גופו של הנאשם יש סכין בין המכנסיים לבין התחתונים, השוטר יוסי העביר לי את הסכין אותה אני סימנתי" (פרו' עמ' 149 שו' 18-21).

"... אני בטוח שראיתי את האקדח" (פרו' עמ' 150 שו' 4).

ביחס לנקודת הזמן 00:38 העד מעיד: **"רואים אקדח, אני זוכר שהאקדח היה עם פטיש אחורה" (פרו' עמ' 150 שו' 22).**

העד אומר כי הצילום מטושטש, וכשנשאל כיצד הוא יודע לומר שהפטיש היה לאחור, הוא משיב: **"הבחנתי בפטיש אחורה וגם ציינתי זאת בדו"ח הפעולה" (פרו' עמ' 150 שו' 21 - עמ' 151 שו' 1).**

העד נשאל ביחס למצלמת ואי צילום החבלן, והשיב: **"לא צילמתי, חבלן, הנוהל המשטרתי אומר שלא מצלמים עבודה של אנשי מקצוע, כלומר בוחנים, חבלנים, מז"פ" (פרו' עמ' 161 שו' 16-17).**

העד אומר כי לא היה חלק משרשרת התפיסה של האקדח (פרו' עמ' 181 שו' 3-4).

ע.ת. 12 רס"ב ישראל בן שימול:

תפקידו של העד במשטרה הינו חבלן, מזה 26 שנים. העד הגיע לזירת האירוע, בדק את הנשק, נאמר לו שכנראה יש כדור בקנה, הנשק היה מונח על הרצפה, שם כפפות, אחז באקדח, פרק אותו ובזמן הפריקה יצא כדור מבית הבליעה, היתה באקדח מחסנית. העד אומר כי האקדח אשר נמצא בפניו, בעת עדותו, זהו האקדח שהוא בדק בשטח באירוע.

בתשובה לשאלה האם הכיתוב אשר היה על האקדח הוא ספציפי לאקדח זה או לסוג זה של אקדחים אמר העד כי אינו יודע.

העד אמר כי ייתכן שהתבלבל בספירת הכדורים, ספר 8 במחסנית ו- 1 בקנה, ויכול להיות שהיו 10 כדורים.

כך הוא מעיד:

"אוקי, כשהגעתי ראיתי את האקדח הזה מונח על הרצפה בסמוך לרכב והחשש היה שכנראה שיש כדור בקנה" (פרו' עמ' 365 שו' 18-19).

"בצמוד, כאילו על הכביש, בסמוך לדלת נהג. שם הוא היה מונח ונאמר לי על ידי השוטרים כנראה שיש כדור בתוך הקנה ובעקבות זה הגעתי" (פרו' עמ' 365 שו' 21-22)

"על מנת לא לשבש את כל העניין של הט.א שמתי כפפות, אחזתי את האקדח, לקחתי אותו מספר מטרים קדימה על מנת שאם חלילה יפלט כדור אז לא בסביבת השוטרים שנמצאים מסביבי או בסמיכות, מחשש שאף אחד לא יפגע והלכתי הצידה כשאני הייתי לבד ופרקתי את האקדח. בזמן הפריקה יצא כדור מבית הבליעה, מחסנית הייתה בתוך האקדח, הוצאתי גם את המחסנית, קודם כל הוצאתי את המחסנית ולאחר מכן פרקתי את האקדח, כך צריך לעבוד, וזהו... נפלט כדור החוצה" (פרו' עמ' 366 שו' 3-10).

העד מציין כי כתב בדו"ח הפעולה שזהו אקדח בראונינג (פרו' עמ' 367 שו' 1).

העד אומר כי זהו האקדח שהיה באותו זמן שהוא בדק: "זה אכן זה" (פרו' עמ' 368 שו' 14-15).

"... היה מה שציינתי, זה כדור אחד בבית הבליעה ועוד שמונה כדורים, יכול מאוד להיות שטעיתי בספירה, הכל יכול להיות" (פרו' עמ' 372 שו' 22-23).

העד נשאל אם הפטיש היה לאחור והוא משיב: **"לא"** (פרו' עמ' 379 שו' 13).

ביחס להתאמת המחסנית לאקדח העיד: "אני אניד לך, גם ברשותי יש אקדח והגודל של המחסנית בהתייחס לאקדח הוא שונה ואני ראיתי לא מעט אקדחים במהלך השירות שלי ואמרתי שזה שייך לאקדח" (פרו' עמ' 384 שו' 1-2).

"מה שאני עשיתי זה כשהגעתי למקום ולאחר שבודדנו את הזירה ופרקתי את האקדח למקום בטוח וכאלה דברים, כל הפעולות האחרות, החזרתי את האקדח לקצין המשטרה כמו שצינתי ותו לא" (פרו' עמ' 388 שו' 1-3).

"אני ראיתי מספר שמוטבע על האקדח, זה אקדח ישן יחסית בסדר? ממה שאנחנו מכירים, צוין שם הסוג שלו והמספר שמופיע עליו, אני מחובתי לרשום מה מצוין על האקדח ומה שראיתי זה מה שרשמתי, לא המצאתי, לא ידעתי אם הוא מחוק או לא מחוק, ראיתי מספר רשמתי, ראיתי כיתוב באנגלית רשמתי. לא המצאתי מספרים, לא הטבעתי עליהם עכשיו את המספר במקום" (פרו' עמ' 390 שו' 24-25 - עמ' 391 שו' 2).

האקדח הוגש סומן 15/ת, והושב בנאמנות לידי ב"כ המאשימה, והמחסנית ו - 10 כדורים הוגשו סומנו 16/ת, וגם הם הושבו בנאמנות לידי ב"כ המאשימה.

האקדח (15/ת) הוצג לעד במהלך הדיון, והוא אמר לגביו את הדברים הבאים: "האקדח הזה שמופיע פה בפניי כבודו זה האקדח שבדקתי בשטח, באירוע, ספציפי" (פרו' עמ' 395 שו' 16).

"...שהספרות האלה ספציפית, גם ה 83 MUD שזה תואם בדיוק את מה שראיתי ואת מה שצינתי בדוח הפעולה" (פרו' עמ' 396 שו' 8-9).

העד נשאל האם הכיתוב האמור מתייחס רק לאקדח ספציפי זה או לסוג זה של אקדחים, והוא משיב שאינו יודע (פרו' עמ' 396 שו' 20).

הוגש הדו"ח שערך העד נ/9. על פי הדו"ח מדובר באקדח בצבע שחור 9 מ"מ עם כיתוב באנגלית mud 83 וכי בעת הפריקה היה כדור בקנה ו- 8 כדורים נוספים.

הראיות לכך שהחפץ אשר נתפס בשטח הינו אקדח.

10. להלן העדויות המתייחסות למהות החפץ אשר נתפס, ולכך שמדובר באקדח, מחסנית וכדורים, מהן ניתן ללמוד כי מדובר בנשק ובתחמושת כהגדרתם בחוק.

תחילה יצוין כי קיים נתק בשרשרת המוצג, ביחס לאקדח, למחסנית ולכדורים.

אין מחלוקת כי אין ראיה אשר יכולה ללמד מי יצא עם הנשק ממקום האירוע, ומי הוא השוטר אשר הביא את הנשק מיד מרדכי אל תחנת המשטרה. לא הוגשה כל ראיה ואין כל עדות אשר יכולה להצביע על שרשרת המוצגים (הנשק, המחסנית והתחמושת), מתפיסתם ביד מרדכי ועד הגעתם לתחנת המשטרה. המעטפות אליהן הוכנס הנשק בתחנת המשטרה, הן המעטפות בהן הגיע הנשק למעבדה, כך שרק חלק משרשרת המוצג קיימת, מתחנת המשטרה למעבדה.

בהינתן כי המספר הסידורי של האקדח מחוק, ולאור הנתק המשמעותי בשרשרת המוצגים, הרי שלא ניתן לקבוע, מעל לספק סביר, כי האקדח, המחסנית והתחמושת, אשר הוצגו לבית המשפט, ואשר לגביהם נערכה חוות הדעת, הינם אותם אלו אשר נתפסו בשטח.

אין כל ראיה למי ניתנו הנשק והתחמושת בשטח, לאחר שנבדקו ע"י החבלן, ואין כל ראיה בוודאות הנדרשת במשפט הפלילי כי הם אלו אשר נמסרו לבסוף למעבדה.

ואולם, די בראיות שיפורטו להלן, להביא למסקנה, מעל לספק סביר, כי החפץ אשר נפל מהנאשם בשטח הינו נשק, ובתוכו היתה תחמושת, כהגדרת מונחים אלו בחוק העונשין.

לפני בחינת הראיות, להלן התייחסות למסגרת הנורמטיבית לקביעה כי מדובר בנשק.

סעיף 144(ג) לחוק העונשין, מגדיר כי "נשק", הינו - "כלי שסוגל לירות כדור, קלע, פגז, פצצה או כיוצא באלה, שבכוחם להמית אדם, וכולל חלק אבזר ותחמושת של כלי כזה".

סעיף 144(ג)(1) לחוק העונשין קובע: **"אחת היא אם בעת שנעברה העבירה היה הנשק תקין לשימוש או לא".**

נוסח זה של סעיף 144 לחוק העונשין, בא במסגרת תיקון 112, אשר הוסיף את המילה "סוגל", כמו גם את ההוראה לפיה אין נפקא מינה אם היה הנשק תקין לשימוש, אם לאו.

העומד בבסיס תיקון זה לחוק העונשין, הינו כי היה צורך בהגדרה רחבה אשר נועדה להגשים את התכלית של איסור נשיאה והחזקה של כלי פוגעני שיכול להיות אף קטלני, ונפסק בעניין זה בע"פ 9511/01 **קובקוב נ' מ"י** (22.1.2002), על הקפדת המחוקק להתייחס "לכלי ש"סוגל" לירות או לפלוט חומר".

כלי שסוגל - הכוונה לכך שמדובר בכלי אשר בזמן שיוצר, בלשון עבר, היה מסוגל לבצע ירי.

כפי שיפורט להלן, החבלן המשטרתי מזהה כי הנשק אשר הוצג לו במהלך הדיון הינו אותו נשק אשר נתפס על ידו. ואולם, משלא קיים מספר סידורי, הואיל והוא מחוק, הרי שלא ניתן לקבוע כי זהו אותו חפץ עצמו, אך יש בדברים הללו כדי להביא למסקנה, מעל לספק סביר, כי מדובר באותו סוג של נשק, ואותו חפץ מבחינת מהותו - נשק. וכך גם ביחס לתחמושת.

לא קיימת חובה להציג את האקדח המסוים אשר נתפס, על מנת להוכיח כי החפץ אשר נתפס מהנאשם הינו נשק.

נפנה בעניין זה לספרו של קדמי, על הדין בפלילי, חוק העונשין - התשס"ו-2006, חלק רביעי בעמ' 1966:

"הלכה פסוקה היא, כי על מנת להוכיח ביצועה של עבירה בנשק לפי סעיף זה, אין הכרח בתפיסתו ובהצגתו של אותו נשק בעין; ואפשר שעובדת קיומו של הנשק וביצוע עבירה בו - יוכחו גם ללא הצגת הנשק גופו. ולא למותר יהיה להדגיש: גם העובדה כי ה"חפץ" נושא האישום מהווה "נשק" כהגדרתו בסעיף זה, ניתנת להוכחה ללא תפיסתו והצגתו של אותו "חפץ"."

בעניינו, מדובר בעדות ברורה של ע.ת.12 אשר בשטח בדק את האקדח, ובעדות מזהה כי מדובר באותו כלי נשק. גם אם תאמר כי האמירה אותו כלי נשק, אינה מתייחסת לזהות הספציפית של החפץ, הואיל ואין מספר סידורי, הרי שמעדותו ניתן להגיע למסקנה, מעל לספק סביר, כי מדובר באותו סוג של נשק, ולעניין הסוג ניתן ללמוד מהכיתוב אשר היה על האקדח.

עדות ע.ת.12 בצירוף חוות הדעת ת/20, ובצירוף ת/23, מביאה למסקנה, מעל לספק סביר, כי מה שנתפס בשטח היה נשק ותחמושת כאמור בכתב האישום, דהיינו אקדח עם מספר רישוי מחוק, ובו מחסנית תואמת אשר הכילה 9 כדורים בקוטר 9 מ"מ, וכי זהו נשק אשר יורה ובכוחו להמית אדם, והתחמושת הינה תחמושת של נשק זה. יצוין כי ביחס למספר הכדורים נאמר כי ייתכן ומדובר בטעות ואולי מדובר בתשעה ולא בעשרה כדורים, ולפיכך, ההתייחסות תהיה לתשעה ולא לעשרה.

להלן העדויות הרלבנטיות ביחס לכך:

עדות ע.ת.18 רפ"ק יעיש חי עוזר:

העד הינו קצין אח"מ, אשר הוגשו באמצעותו ת/22 ו - ת/23. על פי המזכר ת/22, החוקר שריקר הביא בפניו את המוצג, והעד בחן תוך שימוש בכפפות את סוג האקדח ומספרו, ובמזכר נכתב כי מניסיונו מדובר באקדח, אין מספר על האקדח, וכי מדובר באקדח מסוג בראונינג.

ת/23 הינו מסמך אשר נערך ע"י העד, כותרתו "אישור בדבר היות המוצג - נשק", והוא מתייחס לאקדח, מחסנית ו - 10

כדורים, ועל סמך בדיקתו החפץ המתואר הינו "נשק".

לדבריו, בעדותו באותו יום לא היה עוד אקדח בתחנת שדרות, הוא היה שלוש שנים קצין אח"מ בתחנה, ובשלוש שנים אלו נתפסו שני אקדחים, ומקרה זה הוא ייחודי (פרו' עמ' 447 שו' 22-24).

עדות ע.ת. 26 רפ"ק אבי קופמן:

העד הינו סגן ראש מעבדת נשק בחטיבה לזיהוי פלילי במטה הארצי. הוגשה חוות דעת מומחה שערך ת/20.

על פי חוות הדעת ת/20, מדובר באקדח חצי אוטומטי, אשר נבדק בירי עם שישה כדורים מתחמושת המעבדה, והכלי יורה ובכוחו להמית.

עוד עולה מחוות הדעת כי למעבדה התקבל גם אבזור לכלי נשק, שהוא מחסנית ריקה המתאימה לאקדח זה, ותחמושת, 10 כדורים בקליבר 9 מ"מ קצר.

העד הינו מומחה לכלי נשק, ותחומי ההתמחויות שלו הם זיהוי כלי נשק ותחמושת, בדיקת תקינות של כלי נשק, שחזור מספרים מחוקים והשוואות של תרמילים וקליעים.

בעדותו נשאל איזה נשק בדק והשיב: **"אקדח חצי אוטומטי... תוצרת צ'כיה, מודל 83, קליבר 9 מילימטר קצר יוש לו גם סימון, שסימנתי אותו בסימון פנימי עם תגית של המעבדה"** (פרו' עמ' 400 שו' 20-22).

העד נשאל על הכיתוב שעל האקדח, ואישר כי המספר 83 זהו המודל לכל נשק, זה אינו מספר סידורי של הנשק, ועוד אישר כי המחסנית אינה ייחודית ומתאימה רק לנשק הספציפי הזה אלא לכל אחד מהסוג הזה (פרו' עמ' 401 שו' 13-26).

מעדותו ומחוות דעתו עולה כי מה שהתקבל אצלו במעבדה הינו אקדח אשר בכוחו להמית, ולפיכך עונה להגדרת נשק, יחד עם מחסנית המתאימה לאקדח זה ותחמושת. למעבדה הגיעו 10 כדורים.

בחוות הדעת לא צוין מספר סידורי ספציפי של האקדח. מעדותו של המומחה עולה כי המספר והכיתוב הקיים על האקדח איננו ייחודי לאקדח זה, והוא מתאר את הדגם - מודל של האקדח, ולא מהווה מספר סידורי ייחודי לו, והמספר והכיתוב, יכול ויהיו על אקדחים נוספים מאותו סוג.

11. המשמעות של מכלול הראיות דלעיל הינה, כי מחד, קיימת קטיעה של שרשרת המוצגים - האקדח, המחסנית

והתחמושת, קטיעה משמעותית לפרק זמן משמעותי, ולא ניתן לקבוע מעל לספק סביר, כי אותו כלי נשק ספציפי ואותה תחמושת ומחסנית, אשר נתפסו ביד מרדכי הם אלו אשר הגיעו אל המעבדה ונבדקו בחוות הדעת של המומחה.

אכן, סביר להניח כי מדובר באותם נשק, מחסנית וכדורים, ויש אף סיכוי גבוה לכך, אולם מדובר במשפט פלילי, והוכחת שרשרת המוצג צריכה להיות מעל לספק סביר. בהינתן קטיעה כאמור, וכאשר אין מספר סידורי ספציפי לאקדח זה, הרי שלא ניתן לקבוע מעל לספק סביר כי מדובר באותו אקדח ספציפי.

ואולם, ע.ת.12 החבלן המשטרתי, אומר בעדותו, כמו גם במזכר שערך, כי מה שהוא תפס הוא אקדח, יחד עם מחסנית ותחמושת. בכך יש כדי להביא למסקנה שהוכח כי מדובר בנשק ותחמושת.

אין כל דרישה ראייתית, כי אותו חפץ עצמו יוצג ויובא כראיה, ודי בעדות של ע.ת.12 על התפיסה של נשק במקום, בשטח ביד מרדכי, כדי להביא למסקנה שמדובר בנשק.

בנוסף החבלן המשטרתי ע.ת.12 מאשר כי האקדח אשר הוצג לו בדיון בבית המשפט, הוא אותו אקדח עצמו, אשר הוא בדק בשטח.

אני מוצא כאמור כי קיים ספק בשאלה האם אכן זהו אותו אקדח עצמו, שכן אין מספר סידורי. אולם, מדבריו יש ללמוד כי מדובר לכל הפחות באקדח זהה.

דהיינו, בנוסף לקביעת ע.ת.12 שהחפץ אשר החזיק בשטח הינו אקדח, בנוסף הוא זהה בסוגו לנשק אשר נבדק במעבדה ואשר חוות הדעת קובעת כי הינו נשק.

גם אם תאמר, כי לא די היה באמירה של ע.ת.12, על הבדיקה בשטח, הרי שלאור העובדה שהוא מזהה הנשק אשר הוא בדק בשטח הינו אותו נשק אשר נבדק במעבדה, וקיימת חוות דעת לגביו שהוא נשק אשר בכוחו להמית, הרי שגם בכך די כדי להביא למסקנה שהחפץ אשר נתפס בשטח גם הוא נשק אשר בכוחו להמית.

כאמור לעיל, ע.ת.12 החזיק את האקדח בידו, פרק אותו, הוציא מבית הבליעה שלו כדור, ושילוב כל הראיות הללו מביא למסקנה, מעל לספק סביר, כי החפץ אשר נתפס בשטח ביד מרדכי היה אקדח, העונה להגדרת נשק, בכוחו להמית, ועימו נתפסו מחסנית ו- 9 כדורים.

ראיות נוספות

12. להלן התייחסות לעדויות ולראיות נוספות הקשורות לנשק, מהן עולה כי לא נמצאו טביעות אצבע או דגימות די.אן.אי על האקדח, וכמו כן בבדיקה שנערכה לנאשם, לא נמצאו שרידי ירי על גופו של החשוד, כמו גם לא נוכחות

מתכת ברזלית.

עדות ע.ת.19 רס"מ אשר דנינו:

העד הגיע לבקשת הקצין התורן לבצע בדיקה לרכב לקבל אקדח, לבצע בדיקת ט.א. ודגימת די.אן.אי לאקדח, הוא ביצע את הבדיקות, והחזיר את האקדח לחוקר התורן.

העד הוציא את האקדח מהכספת לבדיקה, אין תיעוד על הזמן שבין הוצאת האקדח לבדיקה ועד החזרתו. לקח דגימה מהאקדח בדק ט.א. ואלו לא נמצאו, לקח דגימה לדי.אן.אי, ככל שיש תשובה חיובית מעדכנים אותו. הואיל ולא עודכן הניח שהתשובה שלילית לגבי הדי.אן.אי.

מדבריו אלו עולה כי לא נמצאו ט.א. ולא נמצאה דגימת די.אן.אי על האקדח.

הוגשו באמצעותו המוצגים: ת/12 - דו"ח מיום 17.8.20 שעניינו בדיקת רכב לאיתור ט.א., ת/12/א' דיסק תמונות צילומי רכב ההונדה, ת/13 - דוח מיום 18.8.20 שעניינו בדיקת האקדח לדי.אן.אי, ת/13/א - דיסק של צילומי האקדח, נ/8 - מזכר של ע.ת.19 מיום 15.8.20 בענין החזרת אקדח לחוקר תורן.

עדות ע.ת.20 רס"מ יעקב גוטליב:

13.8.20 תורן בזיהוי פלילי - התבקש ע"י תחנת שדרות להגיע למפגש יד מרדכי בעקבות גניבת רכב ומעצר חשוד שנשא אקדח.

צילם את הרכב מסוג הונדה. צילם וביצע בדיקה כללית. ביחס לחשוד עשה בדיקת שרידי ירי מידיו וראשו, ובדיקת תרסיסי פרוטריס לצורך איתור סימנים שהחזיק אקדח - מתכת.

לא נכח בנפילת האקדח ולא ראה אקדח. הנאשם בנוכחותו לא היה עם כפפות.

ערך בדיקה על הנאשם לסימני מתכת, אשר היתה שלילית.

הוגשו באמצעותו ת/14 דו"ח מסכם חקירת מז"פ מיום 18.8.20, ות/14/א' דיסק צילומי רכב ההונדה והחשוד מהשטח מ - 13.8.20.

להלן התייחסותו בעדותו לבדיקות ולמצאים:

העד נשאל אם הנאשם היה עם כפפות והשיב בשלילה. (פרו' עמ' 359 שו' 19).

העד נשאל לגבי בדיקת הפרוטריס שביצע והשיב:

"התרסיס הזה, מה שצינתי, הבדיקת פרוטריס, הכוונה שלו לבדוק בצורה מיידית, כאילו שרואים תגובה מיידית אחרי הריסוס, נוכחות של מתכת, שמישהו החזיק משהו מתכתי ביד והתגובה שאמורה להתקבל היא בצבע ורוד, אדמדם, על כף היד וגם על, כמו שצינתי פה, שגם ריססתי במותניים שלו וגם בגב התחתון." (פרו' עמ' 360 שו' 19-22).

העד התייחס לסיבה אפשרית לתשובה שלילית ואמר: **"מכל מיני סיבות, יכול להיות שהבן אדם שטף ידיים, התקלח, הזמן שלוקח אחרי הריסוס עצמו, מתי שהוא אחז בו, אם עובר פרק זמן וכמובן" (פרו' עמ' 360 שו' 24-25).**

העד נשאל אם יכול להיות מצב שאדם מחזיק נשק או מתכת ועדיין התגובה תהיה שלילית בבדיקה: **"בהחלט" (פרו' עמ' 364 שו' 1-3).**

עדות ע.ת.21 החוקר מר אריה איציק:

העד העיד ביחס לניסיונות המשטרה לבדוק את המצלמות במסלול הנסיעה.

העד הינו חוקר זירה טכנולוגית, ביצע סריקת מצלמות במסלול, והוגשו באמצעותו: ת/4 דו"ח ביקור בזירה שערך, ת/5 הצגת שורת יומן מתיק החקירה, ת/6 - מסמך בכתב יד לגבי שיחה והתכתבות עם מנהלת המשמרת בעירייה, כולל צילום ווטסאפ, ולדבריו, האחראית - מוקדנית מהמוקד אמרה לו שמצלמות העירייה לא עבדו.

במסגרת ת/4 מצוין כי הוא יצא לזירה: **"שד בן יהודה לכיוון היציאה מהעיר מול 7" בתאריך 14.8.20 בשעה 10:00, וביצע סריקה במקום האירוע לאיתור מצלמות אבטחה המכסות את האירוע, ולא נמצאו מצלמות אבטחה רלבנטיות.**

על פי ת/5 מתואר כי: **"בוצעה בדיקה של מסלול הנסיעה מרחוב בן יהודה מאפיית משי לכיוון היציאה מהעיר לכיוון מול 7. המצלמות של המוקד העירוני לא פעלו כלל כולן בימים האחרונים ובזמן האירוע".**

ת/6 כולל צילום מסך של מכשיר הטלפון והבהרה בכתב יד לצד הצילום, בה נכתב כי בתאריך 13.8.20 בוצעה שיחה באפליקציית ווטסאפ בינו לבין מנהלת המשמרת, כאשר בשעה 22:54 היא הודיעה כי המצלמות עדיין לא עלו, וכך

עולה מצילום המסך על גבי אותו מסמך.

העד נשאל בעדותו על מצלמות שונות בעסקים במרכזן, התייחס לדברים ואמר כי ביצע בדיקות.

לגבי פיצה שמש אמר כי המצלמות שלהם אינן פעילות ואינן מכוונות, נשאל עם מי דיבר השיב: "עם הבחורה עם הבעלים" (פרו' עמ' 197 שו' 20-23). נשאל לגבי ממתקי שיר, והשיב: "... אם רשמתי בדו"ח שאין מצלמות, גם ממתקי שיר נבדק. יכול להיות שזה לא רלבנטי מבחינת כיוון מצלמה יכול להיות שאין מדיה" (פרו' עמ' 199 שו' 1-2).

מעדותו עולה כי אין מדובר רק בהודעת הווטסאפ אלא גם בשיחה טלפונית בה נאמר לו כי בימים האחרונים לא פעלו המצלמות של המוקד העירוני.

העד נחקר ארוכות ביחס לשאלה אם ייתכן שהתקלה היתה זמן קצר, פחות משעה מהודעת הווטסאפ, ואמר כי מדובר גם בווטסאפ וגם בשיחת טלפון, וכי הדברים שכתב בת/5 הינם על פי מה שנאמר לו.

על פי עדותו הוא שוחח עם אחראית המשמרת אשר עדכנה אותו גם בווטסאפ וגם טלפונית כי המצלמות לא פעלו ולכן יצא העדכון (פרו' עמ' 193 שו' 1-5).

הראיות מטעם ההגנה

עדות הנאשם

13. בעדותו ציין הנאשם נוכחות תמידית, סיורים ומעקבים של המשטרה, וכי "אין דקה בלי משטרה" (פרו' עמ' 499 שו' 8, 11, 20), וחזר על כך שוב ושוב. הוא ירד להזמין מונית, ומונית צפצפה, הוא התפלא שהגיעה המונית מהר, וניתן להבין מדבריו שנהג המונית היה שוטר, הוא הכירו מהעבר, והנאשם הביע פליאה על המונית: "אבל אתה רואה אין כלום במונית, אין שום דבר, אין שום אביזר של מונית, שום משהו כזה כאילו" (פרו' עמ' 500 שו' 9-10).

לדבריו הוא מכיר את נהג המונית שנים רבות, עוד כשהיה ילד, והתגורר ליד תחנת המשטרה הישנה, וגם כשנעצר בעבר, הוא היה קצין במשטרה, וגם מעבודתו של אותו קצין בימ"ר (פרו' עמ' 500 שו' 17-20).

הנאשם העיד ארוכות על כי ראה שמשו מוזר (פרו' עמ' 501), הנאשם מתאר כי בשלב מסוים בנסיעה היה רכב סקודה מסוג חדש יחסית, ונהג המונית הראה לו שכאילו עוקבים אחריהם והוא לחץ על הגז והסתכל אחורה (פרו' עמ' 501 שו' 8-13).

העלה טענות שונות על כי איום ע"י המשטרה, המשטרה ניסתה ללבות את הסכסוך: **"בכל אופן אני אויימתי על ידי המשטרה שהיתה איזושהי תקרית שכאילו לא יודע, נמצא כל מיני דברים ויש שיגידו עברתי ניסיון חיסול... משטרה ניסתה ללבות את הסכסוך, איימה עלי שאם מישהו יפגע אני אפגע..."** (פרו' עמ' 500 שו' 18-21).

הנאשם העיד כי אמר לנהג המונית ליסוע לרחוב ניצן 12 בשדרות, שזו כתובת של חברו שנפטר, וכשהגיעו למרכזון ברחוב בן יהודה, הוא ירד מהמונית, וזאת הואיל ולא היה לו נעים לבוא בידיים ריקות (פרו' עמ' 503 שו' 11-16).

על פי עדות הנאשם הוא ירד מהמונית בהרגשה מוזרה, כי נהג המונית היה עצבני (פרו' עמ' 503 שו' 16-21).

הנאשם מתאר כי כאשר ירד מהמונית לא ראה את אותו רכב סקודה, למרות שהנאשם הסתובב והסתכל (פרו' עמ' 503 שו' 20-24).

הנאשם מתאר כי היה במרכזון ומידי פעם הסתכל אם הסקודה עוקבת אחריו, אך לא ראה אותה (פרו' עמ' 504 שו' 8-10).

הנאשם מתאר כי היה בהרגשה שיש משהו מוזר, ובדק נתיב בריחה אם יבואו, נכנס למרכזון, ובדק את המקום, את היציאה ואת הכניסה (פרו' עמ' 504 שו' 25 - עמ' 505 שו' 12).

על פי עדותו הוא התכוון ללכת ברגל אל המקום שאליו רצה להגיע (פרו' עמ' 506 שו' 8-10), וכשהוא וכשבא לעלות למדרכה, אחרי שעבר את הכביש, והתכוון להדליק סיגריה הוא רואה לפתע את הסקודה מצד שמאל עם שלושה בחורים (פרו' עמ' 506 שו' 25 - עמ' 507 שו' 3), וזהו אותו רכב סקודה שראה קודם כשנסע במונית (פרו' עמ' 507 שו' 6-10), ואז מתאר הנאשם כי הגיע למסקנה שבאים לחסל אותו, הוא הסתובב אל המרכזון, בינו לבין הסקודה היה מרחק גדול, הוא המשיך להתקדם, עבר את המדרכה, ועמד 20-25 דקות וציין כי יש לידו כניסה לבניינים חומים: "יש לי כאילו את הנתיב בריחה שלי" והסתכל ואף אחד לא הגיע (פרו' עמ' 508 שו' 1-23).

הנאשם מתאר כי היה מול חנות פרחים, על משולש שעל המדרכה, כרבע שעה עשרים דקות **"מסתכל על הנתיב בריחה שלי, מסתכל לשם מסתכל לאחורה, מסתכל לקדימה, מסתכל לצדדים, אני לא רואה שום דבר, לא מגיע אף אחד. טוב, אני כבר הרבה זמן לדעתי כבר מתחיל להיות חושך, כאילו מתחיל לרדת חושך וזה כאילו, וזה בכלל נהיה סכנה רצינית"** (פרו' עמ' 509 שו' 14-18).

הנאשם ממשיך לתאר כי ראה אדם נכנס לחנות פרחים. בהמשך הנאשם הלך בין כלי רכב שחנו, היתה בו תחושה: **"האמת כן, יש בי איזושהי תחושה, כן יהיה, לא יהיה, איפה הסקודה הזו עומדת, איפה היא נעלמה?"** (פרו' עמ' 509 שו' 19-23).

הנאשם מתאר כי התקדם ומתאר כי נכנס לרכב כשהוא בלחץ, מתאר כי פגע בסקודה אחרת, כשנסע לאחור (פרו' עמ' 511 שו' 1-24), ומתאר כי הרכב שנכנס אליו הינו מסוג הונדה שנת 2000 (פרו' עמ' 512 שו' 5).

בשלב זה מתאר הנאשם שהוא נוסע ורכב הסקודה אחריו, כוונתו לרכב הסקודה החדש שראה קודם כשנסע במונית, ולא לרכב הסקודה בו פגע. הנאשם מתאר כי רכב הסקודה מתקרב אליו (פרו' עמ' 512 שו' 17 - עמ' 513 שו' 12). בהמשך מתאר כי רכב הסקודה היה כמה מטרים מאחוריו, ואז מתאר כי פגע ברכב השני: **"נכנסתי באוטו של הגברת..."** (פרו' עמ' 514 שו' 2). מתאר כי הרכב בו נהג התנדנד, והסקודה נעצרה (פרו' עמ' 514 שו' 6-7).

הנאשם ממשיך לתאר את נסיעתו, הגיע לרמזור של היציאה מהעיר שדרות, שם פנה ימינה, ניסה ליסוע מהר, ואז אומר: **"שם אני קולט את כל יחידת יואב על הכביש"** (פרו' עמ' 515 שו' 7-8).

לדבריו: **"הם באים עד אלי, מסתכלים, מאטים, אני נוסע... הם באים בום, מסתכלים, מסתכלים כאילו ככה ולא עושים שום דבר. טוב, תשמע, זה כבר אם יש ספק אין ספק, זה כבר ברור לי שמשטרת ישראל עושים ניסיון חיסול, אין לי שום ספק לגבי הנקודה הזו..."** (פרו' עמ' 515 שו' 1-23).

הנאשם מתאר כי הגיע ליד מרדכי, היה בלחץ, כמעט עשה תאונות (פרו' עמ' 516 שו' 3-5). לדבריו, נכנס ימינה, מול תחנת הדלק, ישב ברכב בתצפית (פרו' עמ' 516 שו' 18-19). נעמד עם הרכב במקום שהוא מתאר: **"נעמדתי בצורה כזו. אני עומד בצורה כזו כי ככה אני יכול גם לתקוף כאילו, זה מה שיש לי באוטו, ולא יודע, אם ירו בי אם לא יודע, משהו, אני יכול לתקוף עם האוטו..."** (פרו' עמ' 518 שו' 1-5).

הנאשם אומר כי התכוון להחזיר את הרכב (פרו' עמ' 415 שו' 20).

הנאשם מעיד ביחס למעצרו ולתפיסת האקדח, דברים אשר משתמע מהם כי לטענתו הוא שמע צעקות אקדח, אקדח, היה רעש וזה נפל במרחק לידו, והוא אף ראה את האקדח כשנשכב על הרצפה וכך מעיד הנאשם, ומצאתי לנכון להביא את הדברים בהרחבה, לאור שורת הטענות השונות: **"פתאום אתה יודע ככה שאני מנסה להסתובב, אדיר עומד על הדלת, נגיד הדלת של הנהג נפתחת ככה, אדיר עומד על הדלת מושך את הדלת, כזה עומד על הדלת כמו משיכה כזאת, יוסי פלג עומד לי פה, וודים עומד לי פה. עכשיו בקטע הזה, ממש ככה איזה שתיים שלוש דקות שיצאתי מהאוטו וזה, לציין שאני פצוע ממש כאילו, הידיים אחורה בשבילי זה כמו לא יודע מה. פתאום התחילו לצרוח אני אומר לך, היה רעש, אני אפילו לא הסתובבתי לראות מה זה הרעש הזה את האמת, זה קצת נפל לא יודע, במרחק לידי כאילו, לא בכיוון שלי, כי אני הייתי קצת רחוק מהאוטו אמרתי לך, כל פעם ניסיתי לזוז וזה. ופתאום התחלתי לשמוע צעקות של תשמע, אני אישית הייתי בטוח שזהו, הולכים לירות בי גם. לא שזה בעיה בשבילם, אבל לא האמנתי שיש אקדח את האמת. התחילו לצעוק אקדח, אקדח, אקדח. הבנתי שהמכשירי קשר שלהם פתוחים והם רוצים להשמיע את האקדח אקדח אקדח, בן זונה אם הסתכלתי בכלל על איך קוראים לזה, לכיוון הזה. אני כבר נתנו לי להסתובב, והסתכלתי על כולם, והתבייתי על יוסי פלג, כי הוא היה נראה כאחד שהולך לשלוף את הכלי שלו כאילו, לא יודע, לפי הזיות שלי בכל אופן. אני בכל אופן לא**

היה לי מה לעשות. אם מישהו בא להרוג אותי, אני הייתי נושך אותו. אין לי מה לעשות, אין לי משהו אחר. אני לא. אז ממשיכים לצעוק אקדח, אקדח. ממשיכים לצעוק אקדח אקדח ו, ואיך קוראים לזה, ופתאום כאילו כן, אתה מבין? יוסי פלג בסוף לא שלף את האקדח שלו, אני לא עשיתי שום תנועה. בראש שלי לא האמנתי שיש אקדח אפילו לא שום דבר, גם לא הסתכלתי, יותר מזה ברגעים שהם צורחים, צעקות של החיים. מה, לא מספיק שתצעק אקדח פעם אחת? צעקה זה נטו להשמיע את המכשירי קשר, זה הדבר היחידי שהיה עליהם. אקדח, אקדח, אני בראש שלי זהו, בטוח אני הולך לאכול כמה יריות כאילו. לא יודע, לא ירו לא זה, אני כמו שאמרתי בראש שלי עם הסיטואציה וזה, באו אלי יוסי פלג ואדיר, ניסו להפיל אותי לרצפה. את האמת הייתי בן אדם גדול, היום מאד רזיתי וזה, אבל אי אפשר להפיל אותי בכזאת זריזות, לא נתתי להם להפיל אותי. כאילו עמדתי, עמדתי כזה כאילו, כי אני לא מבין את הסיטואציה, אני לא יודע במה מדובר, כל השלב הזה עוד לא הסתכלתי על האקדח הזה אפילו שהם צעקו. אני עומד, אני זוכר יוסי היה לי מצד ימין פתאום, אדיר היה לי פה. ניסו להפיל וזה כזה, לקח לי כמה שניות כאילו אתה יודע להסתכל, להבין שהסיטואציה קצת נרגעה כאילו, זה לא, כי אם הוא היה רוצה לירות בי, הוא היה יורה בי כבר בשלב של הצעקות האלה. אז כאילו אתה יודע, כמו גם אני לא יכול ליפול על הרצפה כמו שהוא זה, אז בעדינות כאילו, ושמו עלי אזיקים לא שהתנגדתי למעצר כמובן, כן? זה משהו שהיה לי בראש, לא הפעלתי כח כאילו בשביל לפגוע במישהו, משהו כזה. נשכבתי על הרצפה, לא יודע מה, לקחו את התיק, עשו חיפוש. כשנשכבתי על הרצפה ראיתי את האקדח כבר, יצא לי לראות את האקדח. לא יודע, לא בעיה בשבילם לזרוק אבל לא הייתי מתפלל לראות גם משהו אחר האמת... ("פרו" עמ' 415 שו' 22 - עמ' 416 שו' 29).

הנאשם העיד ארוכות, העלה טענות רבות כנגד המשטרה, וטען כי דרש שימצאו את המצלמות, והמשטרה לא עשתה זאת.

בהמשך, אומר הנאשם את הדברים הבאים:

"החבלן הגיע בנקודה הראשונה שלו לזירה, הוא בא לגעת בזה, הוא בא כאילו מדובר בעברין על. עכשיו בא, לא יודע כולם שם כאלה ליצנים, אני לא יודע מה זה התנהגות כזאת זוועה, אני לא יודע מה יש להם. בא כאילו זה מה, עבריינים. בא לאקדח וזה, בא להרים אותו אז הוא אומר האקדח דרוך? אז פתאום הם מסתובבים אלי האקדח דרוך, אני אומר לו מאיפה אני יודע דרוך לא דרוך, תעשה מה שאתה צריך לעשות כאילו, תבדוק אותו דרוך לא דרוך, מאיפה אני יודע, אתה שואל אותי אם האקדח דרוך? ואני לא יודע אם כבר ציינתי, מההכרות שלי פלוס מינוס עם אקדחים, אקדח שהוא נדרך, הנה יש אצלם, אפשר להביא אותו לראות כשדורכים אותו, הפטיש חוזר לקדימה. ואני שמעתי בזירה שהם אמרו שהוא תקול" (פרו" עמ' 430 שו' 4-13).

הנאשם נשאל לגבי עדות השוטר כי הנאשם אמר שהאקדח ברכב לא שלו, והשיב כי לא אמר את הדברים הללו (פרו" עמ' 430 שו' 14-18).

הנאשם אמר כי אין לו כל קשר לאקדח (פרו' עמ' 431 שו' 1).

הנאשם נשאל אם הפיל את האקדח תוך כדי חיפוש והשיב: "הידיים שלי כבולות לאחורה, אני רוצה לציין, הידיים שלי כבולות לאחורה, אני פצוע ברמה קשה. מכנס ג'ינס שלבשתי הוא קצת משוחרר עלי, גם אפשר לראות שמצאו את הסכין איפה התחתון ואיפה המכנס הוא קצת נופל, זה לא מקום שאפשר לשים בו אקדח, ואני רוצה ללכת לנקודה שבית משפט, עכשיו גם מזכרתי, שבית משפט יקלוט את הסיטואציה הזאת. תשים משהו בצורת אקדח בתוך תיק צד, אני רוצה לראות מי יכול להפיל משם אקדח. אחד, בן אדם אחד שיגיע, אקרויבט מצידי, בסדר? כמובן שלא יעשה גלגלון על הצד יעשה כאילו ככה. לא פצוע, תיקח בן אדם בממדים רגילים, אני רוצה לראות מי יכול להפיל אקדח או משהו מתיק צד. הרי כל תנועה שתעשה, הדבר הזה שתופס התיק, הוא דבר זז, העיגולים שתופסים את הברזלים, זה דבר זז. זה לא מקובע. אם היה מקובע אז היית יכול לעשות תנועה או משהו להזיז אותו כאילו אבל לא יודע, לא נראה לי שזה" (עמ' 431 ש' 15-3).

בעדותו אמר הנאשם כי ראה ברכב אופניים חדשות וזה לא היה נעים, כי זה של ילד, והוא יחזיר את האופניים:

"אני עומד שם, מעשן סיגריה, פתאום עובר איזה 5 דקות, הסתכלתי באוטו, פתאום רואה אופניים חדשות, ממש במושב האחורי אופניים חדשות עם פצפצים, אני לא יודע, זה נראה לי דווקא דבר טוב, אני באירועים המוחיים שלי נהייתי בן אדם מאוד רגיש, ברוך השם, אז אתה יודע, אז כמו כזה, כמו כאילו אתה יודע אני לא נעים, זה של ילד, חדש כאילו וזה, אמרתי אני אחזיר את זה עכשיו כאילו, איך אני זה? אני לשם לא חוזר, מה עושים?" (פרו' עמ' 517 שו' 8-2).

עוד בהקשר זה אומר הנאשם בהמשך עדותו, את הדברים הבאים:

"נעצרתי שם עם האוטו בצורה כזאת שהפנים שלי כאילו חצי לכיוון של המשאיות בפינה, רואים אפילו בתיעודים של המצלמה היחידה שיש בתיק 2 משאיות עומדות בפינה. רציתי לחסום את המשאיות וככה ידעתי שיקבל בעל האוטו את האוטו שלו חזרה והילד יקבל את האופניים" (פרו' עמ' 412 שו' 8-5).

בהמשך אומר בהקשר זה:

"באמת שהתכוונתי להחזיר את האוטו, את האמת כאילו האוטו פחות היה ערך סנטימנטלי בשבילי כמו האופניים שראיתי שזה של הילד חדש וזה, שהיה באוטו כאילו" (פרו' עמ' 415 שו' 20-22).

בהקשר של החזרת האופניים, אומר הנאשם גם את הדברים הבאים:

"הסתכלתי כאילו באתי להכניס את היד מאחורה כאילו לראות וזה, ראיתי את האופניים. ראיתי את האופניים

נהיה לי כאלה כמו, כמו כזה אתה יודע, כמו התחלה של דמעות כאלה, הריסים כאילו, תראה לאיפה זה הגיע, יעני שאני כאילו גוזל מילד קטן שאבא שלו, לפי האוטו אתה רואה שזה לא בן אדם בעל יכולת. שאבא שלו קונה לו מתנה".

הנאשם נשאל אם באותו מקום ביד מרדכי הוא חשב להחזיר את האופנים והוא משיב:

"זה לא בא בחשבון אגב, אחרי שניה הבנתי שאני לשם לא חוזר. כאילו לא קשור למשטרה לא יודע מה עכשיו כאילו זה".

(פרו' עמ' 504 שו' 14-23).

ביחס להחזרת הרכב, מעלה הנאשם גרסה לפיה הוא התכוון, כאשר הגיע ליד מרדכי, להעמיד את הרכב במקום שבו הוא חוסם את המשאיות, ואז יהיו חייבים להתקשר למשטרה, אשר יבואו לקחת את הרכב, והמשטרה תיתן את הרכב לבעל הרכב:

"דוממתי מנוע, אני מנסה כאילו אתה יודע, לקח כמה דקות. אני חושב, אין לי מה לעשות עם האוטו הזה. אני אומר איך אני עושה את הסיטואציה, איך יוצאים מזה? יש שתי משאיות שחונות, אפשר לראות את זה גם במצלמה, זה לא משהו שקודם כל ראיתי את המצלמה ואז המצאתי את השתי משאיות. אני אמרתי את זה שאני רציתי לחסום את המשאיות, בבוקר הבן אדם מקבל את האוטו שלו, זו לא אופציה שאני אקח סיכון שאחרי ניסיון, זה כמו אובדנות לעשות דבר כזה עם כל הכבוד לאופניים וזה, אז אמרתי שאפשר לחסום את זה, ובדיוק כשעזבתי את הגז כאילו שזה מה שאני הולך לעשות, שעברו איזה 10 דקות, 12 דקות שאני בתוך המתחם הזה התחיל האוטו להדרדר, אלה נכנסו ובום באו אלי".

הנאשם נשאל: "אז אתה אומר שאתה, לא רק האופניים, כשהיית ביד מרדכי אתה אמרת שאתה תחזיר לבן אדם גם את האופניים וגם את הרכב למחרת". והוא משיב: "אני לא אחזיר... את המשאיות אין להם קדימה. המשאיות יש להם רק לצאת אחורה. אז אם אני חוסם אותם מאחורה הם חייבים להתקשר עם משטרה שיבואו לקחת. משטרה תתן את האוטו חזרה לבעל האוטו".

ואז נשאל הנאשם: "אתה מתכוון שהרכב יחזור, לא שאתה תלך ותחזיר", והוא משיב בחיוב.

(פרו' עמ' 504 שו' 33 - עמ' 505 שו' 18).

עדי הגנה

14. בפרשת ההגנה העיד הנאשם 5 עדים:

הנאשם זימן את מר ירון זוהר, מנהל המוקד העירוני, ביחס לתקלה שהיתה לטענתו במצלמות. על פי עדותו של מר ירון זוהר, פנו אליו למוקד העירוני ביחס לאירוע אך עברו 30 ימים ממועד האירוע, והסרטון לא נשמר במערכת (פרו' עמ' 481 שו' 1-3). הבקשה הופנתה אליו ביום 1.10.20. הוגשו מסמכים נ/14 ו- נ/15 הקשורים לבירור שערך ביחס למועד הרלבנטי. על פי עדותו היתה תקלה ברשת העירונית, בתאריך הרלבנטי, דהיינו 13.8.20, בשעה 21:07 (פרו' עמ' 495 שו' 17-21). לדבריו נאמר לו כי התקלה תוקנה למחרת (עמ' 486 שו' 4-8). צוין כי התקלה דווחה למוקד העירוני בתאריך 13.8.20 בשעה 21:07 ותוקנה ב- 14.8.20 בשעה 09:56 (פרו' עמ' 484 שו' 7-12). העד מאשר כי הפנייה על התקלה היתה ביום 13.8.21 בשעה 21:07 אבל לא ניתן לדעת מתי התחילה התקלה (פרו' עמ' 486 שו' 18-21).

עד הגנה שני, הינו מר דוד ישראל אבו, אשר יש לו עסק של שווארמה ברחוב בן יהודה בשדרות, והוא מעיד כי לא פנו מהמשטרה אליו ביחס למצלמות (פרו' עמ' 466 שו' 17-23). לדבריו: **"משטרה. אך אחד לא בא אלי. אני ידעתי על המקרה על הדבר הזה רק כמה ימים אחרי, כשפנה אלי יוסי"**. (פרו' עמ' 466 שו' 23-24). אותו יוסי הינו אחיו של הנאשם, והעד מעיד כי מכר לו את הדי.וי.אר וקנה חדש: **"אח של דוד, והוא שאל אם הוא יכול לראות, אם רואים משהו במצלמות, הראיתי לו מה הכיוון שרואים, הוא שאל אם אפשר לקחת את הדי.וי.אר, לקנות ממני כמובן שעם התייעצות עם משטרת שדרות שאלתי אם זה חוקי, אמרו לי שזה חוקי. מכרתי לו את הדי.וי.אר. קניתי חדש..."** (פרו' עמ' 466 שו' 26-30).

לדבריו, התייעוד נשמר 30 יום (פרו' עמ' 469 שו' 11), והמכירה לאחיו של הנאשם היתה כשבועיים שלושה לאחר המקרה. (פרו' עמ' 469 שו' 1-5). מהדברים הללו עולה כי אחיו של הנאשם קנה ממנו את הדי.וי.אר, אשר עליו יש את צילומי המצלמות, בפרק זמן אשר בו אמורים להישמר הצילומים מהאירוע.

אותו די.וי.אר אשר עד ההגנה מעיד שהאח של הנאשם קנה ממנו, לא הוגש.

עד ההגנה השלישי הינו מר דוד בן שבת, אשר היה במקור ע.ת.5. הוגש מזכר שערך נ/16, ממנו עולה כי בסיור רגיל הם קיבלו התרעה על רכב גנוב, הם הגיעו לכניסה לעיר, והודיעו להם שהחשוד נתפס ביד מרדכי, הם הגיעו למקום מצאו את החשוד על הרצפה עם אזיקים.

בעדותו הוא מציין שהוא היה מתנדב, וכשהגיע ראה שוטרים **"מתעסקים עם איזשהו אקדח ברצפה..."**. (פרו' עמ' 477 שו' 1). העובדה שהוא ראה אקדח על הרצפה לא נכתבה במזכרו, הוא אינו יודע לומר מדוע ומציין כי הוא רק מתנדב (פרו' עמ' 477 שו' 206).

העידה עדת ההגנה גב' חן משה, רעייתו של הנאשם, לדבריה היא בטוחה כי המשטרה ניסתה לחסל את הנאשם (פרו' עמ' 483 שו' 2). הוגש באמצעותה נ/17, צילום של כתבה שכותרתה **"מבצע חיסול"**. לדבריה, היו מספר ניסיונות חיסול של הנאשם, וכשנשאלה אם זה מצד המשטרה או מצד אחרים השיבה **"גם וגם"** (פרו' עמ' 482 שו' 29-33).

עד הגנה נוסף הינו מר אוהד פרץ, בעל עסק ברחוב בן יהודה, על פי עדותו יש לו עסק ברחוב בן יהודה אשר בו מצלמות בתוך החנות ומחוץ לה והן צופות בנעשה ברחוב בן יהודה, אליו לא פנה אף אחד בקשר למצלמות, וכשפונים אליו הוא נותן להם, הוא מחויב לתת (פרו' עמ' 412 שו' 19-13). הוגשו באמצעותו מפה ותמונות ת/24, ת/25, ועל גביהם סומנו מיקומי המצלמות.

לדבריו המצלמות פועלות ותקינות, הוא לא יכול לומר אם היה בעסק בזמן אשר מתייחסים אליו, אך אם היו באים, העובד היה מתקשר אליו (פרו' עמ' 417 שו' 6-4 ושו' 16-15).

דין והכרעה

15. לאחר שמיעת העדים, התרשמות מהם, בחינת הראיות ושקילת טענות הצדדים, באתי למסקנה כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה, כי הוכח מעל לספק סביר המיוחס לנאשם בכתב האישום, ויש להרשיעו בכל העבירות המיוחסות לו במסגרתו.

לא מצאתי כי יש לקבל את טענות ההגנה מן הצדק, והן נדחות.

16. כאמור לעיל, ביחס לחלק הראשון, דהיינו כניסת הנאשם לרכב לא לו, נסיעה עם הרכב ופגיעה בשני כלי רכב אחרים, אין מחלוקת עובדתית, והנאשם הודה כמעט בכלל העובדות האמורות בחלק זה, אך העלה שתי טענות, האחת טענה להגנת הצורך, והשנייה כי לא היתה כוונה לגנוב את הרכב.

גם בלא הודאת הנאשם בביצוע האמור בחלק הראשון, המסקנה הינה כי הוכח כל המיוחס לו, בראיות אשר באו בפני בית המשפט ומפורטות לעיל.

עדויות עדי התביעה 1-4 היו ברורות ומהימנות.

ע.ת. 1 הבעלים של הרכב, אשר נגנב ע"י הנאשם, העיד כי הותיר אותו מונע כאשר בא לקנות פרחים, והוא שמע את הפגיעה ברכב הסקודה של עדי תביעה 3 ו- 4, וראה אותם נוסעים במהירות אחרי הנאשם, והוסיף כי ראה סקודה אחת שחורה, ואולי היתה עוד אחת, אך הוא לא שם לב.

עדי תביעה 3 ו- 4, בעלי רכב הסקודה אשר בהם פגע הנאשם כאשר נסע לאחור ברכב שגנב, כדי לברוח מהמקום, העידו על הפגיעה שרכבם נפגע, וכי המשיכו לנסוע אחרי הנאשם, וע.ת. 3 אינו זוכר עוד רכב מסוג סקודה חדשה.

ע.ת. 2 העידה על הפגיעה שפגע הנאשם הנוהג ברכב הגנוב, ברכבה בכיכר, גם היא נסעה אחריו, לא ראתה מכוניות

אשר רודפות אחריו.

מכל האמור, הוכח מעל לספק סביר, הן על יסוד על דברים אלו, והן על יסוד הודאת הנאשם, כי הנאשם נכנס לרכב מונע ונטל אותו ללא רשות בעליו.

יש לדחות את טענת הגנת הצורך. לא הוכחו היסודות הנדרשים להגנת הצורך, וגם אם היה מקום לקבוע כך, הרי שיש לראות במעשיו של הנאשם גם כניסה למצב בהתנהגות פסולה.

סעיף 34יא' לחוק העונשין קובע: "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי להצלת חייו, חירותו, גופו או רכושו, שלו או של זולתו, מסכנה מוחשית של פגיעה חמורה הנובעת ממצב דברים נתון בשעת המעשה, ולא היתה לו דרך אחרת אלא לעשותו".

גם אם היה מקום לקבל את הגרסה הלא מהימנה של הנאשם, הרי שעל פי עדותו שלו, הוא היה במקום בו הוא המתין כ - 20 דקות, ולאחר מכן כ - 15 דקות נוספות, במרכז מסחרי קטן. הנאשם יכול היה להתקשר למשטרה, או ללכת מהמקום לכיוון אחר, או להזעיק עזרה כלשהי. זמן רב חלף, ובזמן זה הנאשם אינו רואה את רכב הסקודה שהוא טוען שעקב אחריו, אינו רואה איש, ומסתובב במקום. אין לומר שגניבת הרכב היתה מעשה אשר היה דרוש באופן מיידי להצלת חייו של הנאשם, או כל עניין אחר המפורט בסעיף 34יא.

יש לדחות את הטענות לעצם הסכנה הנטענת, הואיל ולא היה שם אותו כלי רכב במשך פרק זמן ארוך, ומכל מקום קיימים עדים אשר גם בשעת גניבת הרכב ולאחר מכן, לא ראו רכב אחר רודף אחר הנאשם.

בסיפא לסעיף 34יא תנאי והוא כי לא היתה דרך אחרת אלא לעשות את המעשה אשר היה דרוש באופן מיידי להצלת החיים. לנאשם היו דרכים אחרות רבות - זאת גם אם היינו מקבלים את גרסתו, גרסה שאין לקבל ולא היתה מהימנה.

כאמור הנאשם יכול היה להזעיק משטרה, או ללכת מהמקום בכל דרך אחרת, אשר איננה גניבת כלי רכב ונהיגה פרועה תוך פגיעה בכלי רכב אחרים.

סעיף 34יד(א) לחוק העונשין קובע: "הוראות סעיפים 34ז, 34יא ו-34יב לא יחולו אם העושה היה מודע או אם אדם מן הישוב במקומו יכול היה, בנסיבות הענין, להיות מודע, לפני היווצרות המצב שבו עשה את מעשהו, כי הוא עלול לעשותו במצב זה, ואם העמיד את עצמו בהתנהגות נשלטת ופסולה באותו מצב; ובלבד שענינו של המעשה שנעשה במצבים האמורים בסעיף 34יא או בסעיף 34יב, לא היה הצלת אינטרס הזולת".

למעלה מן הצורך, נוסף כי גם אם היינו מקבלים את גרסתו העובדתית של הנאשם, וגם אם היתה מתקבלת הטענה בדבר קיומה של הגנת הצורך, הרי שסעיף 34יד(א) לחוק העונשין היה מביא לשלילת ההגנה, שכן הנאשם הביא את

עצמו למצב האמור, והמתין במקום זמן רב כשאין כל סכנה מוחשית גם לא על פי גרסתו שלו, שכן לא ראה את רכב הסקודה הנטען.

17. לא רק שלא מתקיימים היסודות הנדרשים להגנת הצורך, אלא שאינני מוצא ליתן אמון בעדות הנאשם ובגרסתו, ויש לדחותה. עדותו לא היתה מהימנה, וכללה תיאוריות, השערות וייחוס של מעשים של המשטרה כנגדו, אשר אין לגביהם כל ראיה או תחילת ראיה, והם אינם מתיישבים עם הראיות עצמן.

לא הוכח כי רכב כלשהו עקב או רדף אחר הנאשם. לא רק שלא הוכח, אלא שמהראיות כמפורט לעיל, עולה כי כדי התביעה 1 ו - 2 אינם רואים רכב הרודף אחר הרכב בו נסע הנאשם, ובעדותם המהימנה יש כדי לסתור את טענת ההגנה של הנאשם, אשר אין כל ראיה שהיא לתמיכה בה, וכל כולה נשענת על עדותו, עדות שאין לקבל.

אשר לטענה כי הנאשם לא התכוון לגנוב את הרכב, אלא התכוון להחזירו - טענה זו אינה מתיישבת עם מכלול הנסיבות בהן הנאשם נכנס לרכב מונע, מתחיל ליסוע, פוגע בכלי רכב אחרים, ועוצר ביד מרדכי, כעולה מהעדויות דלעיל.

זאת ועוד, גרסת הנאשם הינה בתחילה כי התכוון להחזיר את האופניים, לאחר מכן התכוון להעמיד את הרכב במצב שבו הוא חוסם שתי משאיות, ואז בעלי המשאיות יתקשרו למשטרה, והמשטרה תחזיר את הרכב. אין אלא לומר על גרסה זו, כי ניכר שהיא באה אך במטרה למלט את הנאשם מעבירה של גניבת הרכב, ואין לתת אמון בגרסה זו, הנעדרת היגיון. גרסה זו מופרכת על פניה, שכן הנאשם מעיד כי עת הגיע ליד מרדכי, עצר ותצפת, והיה בחשש מרכב שלטענתו רדף אחריו. אם הדבר נכון, אין לקבל גרסה כי עמד עם הרכב, בתום מרדף, במקום שמצא, אחרי המשאיות, מתוך מטרה שהמשטרה תשיב את הרכב.

סיפור המעשה על העמדת הרכב הגנוב אחרי המשאיות כדי שהמשטרה תחזיר את הרכב, לא רק שנעדר היגיון, אלא שהנאשם לא עזב את המקום, אלא נותר שם, עם הרכב.

18. ביחס לחלק השני של כתב האישום - דהיינו המשך האירוע ביד מרדכי - כאן המחלוקת הינה האם האקדח אשר בו מחסנית וכדורים נפלו מהנאשם עצמו בעת מעצרו. גם כאן יש לדחות את גרסתו הבלתי מהימנה של הנאשם, ולקבל את גרסאותיהם המהימנות של השוטרים, אשר היו במקום, ביצעו את מעצרו של הנאשם, והעידו בעדויות אמינות ומהימנות, כי האקדח נפל מהנאשם עצמו.

שלושה שוטרים, עדי תביעה 6, 7 ו - 8 מעידים ביחס לחלק הראשון של האירוע, מעצר הנאשם ונפילת האקדח על האספלט.

ע.ת. 8 ראה את האקדח נופל מהנאשם. העד היה במקום, והדבר אירע במהלך מעצרו ואזיקתו של הנאשם, כשהעד במקום ומעיד עדות ברורה, כמפורט לעיל. עדות העד מהימנה ויש לקבלה במלואה.

ע.ת.6 היה יחד עם ע.ת.8, וגם הוא מעיד כי בעת תפיסת הנאשם, חפץ נפל מאזור החגורה, הוא זיהה שמדובר באקדח.

ע.ת.7 ירד מהרכב המשטרתי אחרי עדי התביעה 6 ו-8, וראה את האקדח מונח על הרצפה. הנאשם אמר לו כי האקדח ברכב אינו שלו.

אם לא די בכל אלו, ע.ת.6 מעיד כי הנאשם אמר שייתכן והאקדח דרוך.

עדויות שלוש עדים אלו, אמינות ומהימנות, הן משתלבות זו בזו, ולא היה בחקירותיהם הנגדיות כדי לפגוע במהימנותם או לגרוע מעדותם.

טענות כאלה ואחרות בדבר הצד שבו היה התיק שעל הנאשם, ועניינים שוליים ביחס לאירוע, אינם גורעים מהמהימנות ומהעובדה אשר הוכחה מעל לספק סביר, כי מהנאשם עצמו נפל הנשק.

מדובר במקום אשר לא היו בו כלי רכב אחרים, לא היו בו אנשים אחרים, ומהנאשם נפל הנשק כאשר בתוכו מחסנית עם כדורים וכדור בקנה.

יצוין כי הנאשם מאשר שכאשר היה על הרצפה, לכשנעצר, ראה את הנשק.

מכל האמור, הוכח מעל לספק סביר, כי הנאשם נשא והוביל את הנשק עימו, כאשר היה ברכב, וכאשר נעצר הנשק נפל ממנו אל הרצפה ונתפס.

ביחס לכך שהוכח כי מדובר בנשק ותחמושת כהגדרתם בחוק, וביחס לשרשרת המוצגים, התייחסות דלעיל, הן לראיות והן לשאלה המשפטית הקשורה לכך. כמפורט לעיל, הוכח מעל לספק סביר, כי הנאשם החזיק באקדח, כאשר בתוכו מחסנית ובה 8 כדורים, ובנוסף כדור בקנה.

אשר להחזקת הסכין - הנאשם מודה בכך. הטענה כי ההחזקה היתה למטרה כשרה, לא הוכחה.

19. אשר לטענות ההגנה מן הצדק - אכן, בכך שלא נחקר הנאשם תוך תיעוד חזותי של החקירה, יש כדי ביצועה בניגוד להוראות החוק, לאור כך שמדובר בחשד לעבירה אשר העונש לצידה עולה על 10 שנים. ואולם, לא מצאתי כי יש בכך כדי פגיעה בהגנת הנאשם, מה גם שהמסקנות העובדתיות אינן נשענות על הודעותיו במשטרה, אלא על מכלול הראיות כאמור לעיל.

הטענה לפגיעה בהגנתו כפועל יוצא מאי קיום תיעוד, הינה כי הנאשם אמר שוב ושוב שהוא מבקש שיובאו צילומי

מצלמות כדי להוכיח שהיה רכב שרדף אחריו. ביחס לכך, אינני מוצא פגיעה בהגנת הנאשם, שכן בוצעו ע"י המשטרה פעולות חקירה לאיתור מצלמות, וצילומים לא נמצאו.

ביחס למצלמות הרשות המקומית, עדותו של ע.ת.21 היתה מהימנה, נאמר לו, והוא ציין זאת בדו"ח 5/ת, כי מצלמות המוקד העירוני לא פעלו כלל בימים האחרונים ובזמן האירוע.

רבות נטען ביחס לכך, ולא מצאתי בטענות הרבות כדי לסתור את דבריו הברורים של העד. אינני מוצא מחדל חקירה, העד פעל אל מול הגורמים הרלבנטיים ברשות המקומית, זו התשובה שקיבל, הוא תיעד אותה, ולמרות שניסה לא הצליח לקבל כל תיעוד מהמצלמות, שכן הן לא פעלו.

גם ביחס למצלמות בעסקים במקום, אני נותן אמון בעדות השוטר. מכל מקום, עולה כי אחיו של הנאשם קיבל לידיו די.וי.אר של מצלמות מאחד מבתי העסק, ואולם, תיעוד זה לא הוגש ע"י הנאשם, ללא כל הסבר.

לא מצאתי קיומם של מחדלי חקירה, ולא מצאתי כל פגיעה בהגנת הנאשם, קיימות ראיות פוזיטיביות בדמות עדויות הנוכחים במקום, השוללות קיומו של רכב אשר רדף אחרי הנאשם, כטענתו. ומכאן, כי הטענה לאפשרות לקבל צילומים ממצלמות במקום, אין בה כדי להביא למסקנה בדבר מחדל חקירה או פגיעה בהגנת הנאשם.

כאמור, עדות הנאשם נגבתה שלא בהתאם לחוק, שכן לא תועדה, ואולם אין משמעות הדבר, קבלת טענת הגנה מן הצדק באופן אוטומטי. אין הסתמכות בקביעות העובדתיות על דברים שאמר בחקירותיו במשטרה, והטענה כי אילו היתה העדות מצולמת היה ניתן להיווכח כי הנאשם ביקש זאת, אינה מעלה ואינה מורידה, שכן בפועל עולה מהראיות, כי בוצעו פעולות בניסיון לקבלת צילומים מהשטח, ואולם המצלמות לא עבדו, ולא הוכח כי מצלמות אחרות היו מביאות למסקנה כי רכב רדף אחר רכבו של הנאשם.

משזו המשמעות האופרטיבית של אי ביצוע תיעוד החקירה כדין, הרי שאינני מוצא כי כפועל יוצא מכך קמה הגנה מן הצדק, או יש לפסול ראיה כלשהי, או לבוא לכדי מסקנה כי נפגעו עקרונות צדק או הגינות משפטית.

גם אם היתה מתקבלת הטענה כי לא בוצעה פעולה לאיתור מצלמות, או כי היו בעניין זה מחדלי חקירה, הרי שאינני מוצא כי יש להם משמעות ראייתית כלשהי. זאת לאור כך, שגם אם היו נמצאים צילומים בהם נראה הנאשם, כטענתו, טרוד ומתהלך בחשש כזה או אחר, הרי שאין בכך כדי להקים לו עילת הגנה כלשהי, שכן, מעצם העובדה שהוא מהלך טרוד, לא עולה מסקנה כי הדבר קשור במאן דהוא הרודף אחריו. לכך יכולות להיות סיבות אחרות, לרבות אפשרות של חששו מהעובדה שהוא נושא עימו כלי נשק, אקדח, הכולל מחסנית, תחמושת, עם כדור בקנה, למטרה שאינה ברורה.

זאת ועוד, כאמור, לא ניתן אמון בגרסת הנאשם ביחס לאותו רכב עלום שהוא טוען כי רדף אחריו, ואשר עדים במקום לא ראו אותו. אך גם אם תאמר כי היה רכב כזה, הרי שלא קמה כפועל יוצא מקיומו הגנת הצורך, שכן לנאשם היו כל

העת אפשרויות אחרות מאשר לגנוב רכב, לפגוע בכלי רכב אחרים, וליסוע באורח פרוע, כפי שעשה.

מכל האמור, יש לדחות את טענת ההגנה מן הצדק.

סוף דבר

20. לאור כל האמור, הוכח בפני, מעל לספק סביר, כל המיוחס לנאשם בכתב האישום.

מהראיות שבאו בפני עולה בבירור ומעל לספק סביר המסקנה כי הנאשם נשא והוביל אקדח עם מחסנית תואמת אשר הכילה 8 כדורים, ובנוסף כדור בקנה של האקדח, אקדח זה היה נשק שיורה ובכוחו להמית אדם, והתחמושת הינה של נשק זה, הנאשם החזיק סכין שלא כדין, גנב את רכבו של המתלונן, נהג ברכב בנהיגה פרועה, ובדרך נמהרת ורשלנית, סיכן חיי אדם, וכאשר פגע בכלי הרכב נמלט מהמקום ולא מסר פרטים כלשהם.

אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בכל העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום, כמפורט לעיל.

ניתנה היום, י"ז טבת תשפ"ב, 21 דצמבר 2021, במעמד הצדדים.